

DE TIJGER

Redactie:
Maj. M. F. A. Brok,
Kaplt. M. J. O. Brama,
Sgt. J. G. M. C. van Asseldonk.

Wekblad van De Tijger-Brigade

No. 81

Secretariaat en Administratie:
DIENST WELFARE
Tel. Smg. 220

ZATERDAG, 8 NOV. 1947.

OPLAAG 7500

HUDE AAN HEN, DIE VIELEN

De brief van Sold. 1e Kl. Loo-
man heeft heel wat reacties bij
onze lezers gewekt, die echter al-
le hierin overeenkwamen, dat zij
bedoeld waren om het plan te
steunen en te stimuleren.

De Onderluit. M. A. van het
KNIL J. Schell zoud ons zelfs een
zeer uitvoerig schrijven met uit-
gewerkte plannen en inlichtingen
tot welke instanties we ons zouden
moeten wenden. Hij voegde een
schets met een voorbeeld van een
gedenkteken aan zijn schrijven
toe.

Om maar met dat laatste te
beginnen: als er een monument zou
kunnen komen, zouden wij er de
voorkent aan geven, dat het een
zo getrouw mogelijke copie was
van het monument op het kerkhof
in Semarang. Dit zou voor de fa-
milieleden enig geven van de
plaats, waar hun dierbaren rusten
en ook voor ons een voordurende
herinnering zijn aan het ware mo-
nument en de taak, waarvoor deze
kameraden vielen.

Onderluit. Schell maakt echter
in een naschrift een opmerking
die wij reeds in de pen hadden,
toen wij het voorstel van sold.
Looman publiceerden. "Wel moge
ik onder Uw aandacht brengen"
zo schrijft de luitenant, "dat het
beter ware een passend monument
in Nederland te doen oprichten

ter nagedachtenis van alle in Ne-
derlands-Indië gesneuvelden voor

veiligheid en recht, aangezien het
oprichten van een gedenkteken
voor een bepaald onderdeel waar-
schijnlijk een golf van verontwaar-
diging zal doen opwaaien bij an-
dere onderdelen, daar zeer velen
voor hetzelfde doel het leven lie-
ten, al behoorden zij dan niet tot
de T.-Brigade. Met de oprichting
van een dergelijk gedenkteken zou
echter volgens mijn bescheiden
mening dienen te worden verwacht
tot de strijd hier te lande tot het
verleden behoort." Ons dunkt, dat
het met die "verontwaardiging"
nogal mee zal vallen. Wel bestaat
de kans, dat andere brigades ook
monumenten gaan oprichten. Zou
het daarom niet beter zijn te ko-
men tot de stichting van een
groot monument, waarop de na-
men kunnen worden aangebracht
van alle onderdelen, die hier wa-
penbroeders in de strijd achterlie-
ten? Wij stellen ons voor deze
zaak in de Wapenbroeders, het
algemeen militair tijdschrift, te
alsmenze uitbrengen om ook eens
stemmen te brengen op het vermenen.
Ondertussen zullen wij dankbaar
blijven voor voorstellen en sug-
gesties ook uit de Tijgerbrigade.

Op eenvoudige en, zoals hij zel-
ve zegt goed-bedeelde wijze, brengt
Sgt. de Swart zijn gedachten over
dit onderwerp onder woorden:

Zij, die vielen . . . . .

*Er werd inderdaad iets groots verricht
door tijgers moed en klamven.
Er vielen velen, maar 't gaf ons plicht,
nog meer om vol te houden.*

*Want een tijger, van zijn jong beroofd,
is een gewontlijk wezen . . . .
doch door die jongen kont het, dat
pemoeda's tijgers vreesen.*

*Een tijgerjong gevallen daar,
dat zullen zij vergelden.
Daarvoor staan alle tijgers klaar,
voont dat zijn onse helden . . . .*

*Vergelien? Nooit, wie zij ook zijn.
Een gedenkteken zal voor allen,
voor keel ons volk een teken zijn
van hen, die zijn gevallen.*

M. B.

Vergissen is menselijk. Dat kan
je dus overkomen, kan iedereen
gebeuren. Het is heus niets om je
over kwaad te maken. Het is even
natuurlijk, gewoon als hongeren en
dorst, als werk en slaap. Maar
sommigen vergissen zich blijvend
en anderen vinden het heel erg
moelijk een vergissing in te zien
en toe te geven. Terwijl het toch
niets anders is dan je gezond ver-
stand gebruiken en zeggen: "O' ik
was, maar het is Woensdag". Dan
ben je verstandig, anders . . . . . een
ezel.

Vitamine "G"

Bij kaarten en voetballen kan
iedereen een verkeerde slag of
trap doen. Dat is niet om van dood
te gaan. Maar bij belangrijker
dingen zijn ze liever drijfnaat op hun
eigen voetstuk dan droog op het
standpunt van een ander.

Zo'n vergissing kan dikwijls in
een woord zitten. Je spreekt over
"lading" en denkt aan een schip
of een kanon. Maar ik bedoel het
Javaanse woord en dus heb ik het
over een mes. Een boek noemen
ze realistisch en eigenlijk moesten
ze vnzig zeggen. Een prent vinden
ze aardig, terwijl het ding eigen-
lijk smerig is. Ze spreken over
hetde vetgedrukt — je weet wel,

PLECHTIGHEID BIJ DE STOOTROEPEN.

Bedeijng te welke.

Heden werd de pelotonscommandant van een der on-
derdelen uit het Stoottroepbataljon, de vaandrig G.H.G.
Maessen, beëdigd door zijn bataljoncommandant, de
Luitenant-kolonel J. H. Tjmann.

Het verslag van deze plechtigheid kan eensluidend
zijn met de beschrijving van het eeremonieel zoals dit
in de voorschriften is vastgelegd. De opstelling van de
troepen in carré, de vlaggenmast en de nieuwe officier, de
inspectie, het voorlezen van het Koninklijk Besluit, de
eet, de toespraak, de handdruk, en het défilé, al deze
handelingen werden uitgevoerd volgens het schema dat
geen variatie kent. Een ieder, die erbij betrokken is, volgt
zo nauwgezet mogelijk de voorgeschreven vormen, want
hij speelt doelbewust mee in het decor, dat door de tra-
ditie is gebouwd om dit ernstige moment.

Een buitenstaander ziet bij de ceremonie van de eeds-
aflegging nieuwsgierig toe, de insider let kritisch op de
uitvoering van elk routine-gebaar, maar alleen zij, die
daar stonden en elkander kennen van man tot man, be-
seffen de persoonlijke waarde van deze eenvoudige plech-
tigheid. Zij weten waar en hoe, voor en met wie, de trouw,
de gehoorzaamheid en de onderwerping, die nu met een
eet werden bevestigd, reeds in de praktijk waren ge-
toond. Het is niet de uitspraak van één man, maar van
zijn peloton, de compagnie, het bataljon.

Er was na afloop van de korte plechtigheid, die werd
blijvend door vertegenwoordigers uit alle onderdelen
van de brigade, een kopje koffie in het stafkwartier van
I.R.S., en daarna . . . . . de dagelijkse dienst, die ook de
2e luitenant Maessen terugriep naar zijn post in het veld.

J. P.

as "when the great lower whist-
es (dat is fluiten, hoor) . . . . . the
ady is back . . . . . alone . . . . . and
eautiful — en ze bedoelen harts-
echt. De heer en mevrouw Pee
n Kun hebben de eer . . . . . terwijl
e schande bedoelen. Men heeft het
ver God en denkt aan zijn buik
e vertellen de waarheid en het
leugen. Het gaat over sociaal
het is egoïsme. Men heeft het
ver een kleinigheid en er is f 100.
e/gemoed.

Ga zo maar door. Camouflage is
nus niet alleen maar de kunst
in militairen te veld. In het da-
rijke leven wordt zo zelden het
ng bij zijn ware naam genoemd.
f zijn tentalen doekjes voor het
peden. Er zijn honderde lafaards,
e bang zijn hun ogen open te
en.

Het ergst zijn wel de etiket-
ansen, de naam-Christenen. Ze
lben wel een doopbewijs, maar
en bewijs voor goed gedrag. Ze
pnteren wel met anderen uren
ig over het geloof, met de vuist
tafel en een hoogrode kop.
tar leven volgens het geloof?
, maar. Zelf doen wat ze aan
deren verwijten? Op geen stuk-
n na!

Het is ook veel gemakkelijker
ten een ander te praten dan
ten je zelf. Maar het is ook even
il moeilijker een ander wat wijs
naken dan je zelf. Want alles
t een ander je probeert aan te
fermans wijsheid is boter aan
galg gesmeerd, wanneer

ienand zelf niet wil. Er zijn
bosjes uitvluchten om je zelf een
air te geven.

Ze zeggen, dat zilverwerk, met
800 als merk, echt Djokja is.
Maar dat kun je toch namaken.
Of je evenwel een echte man bent,
een echt militair, een echt mens,
dat maakt je figuur en je pakkean
niet uit. Dat zit van binnen."

Of je echt van een meisje
houdt, wordt toch niet bepaald
door de zoenen, al zijn het er
190.000. Dat wordt niet uitge-
maakt door mooie, zoet gezegde
woorden, door vele brieven en
sterke verhalen, door een aardig
jokje, een vlot stucje, door jip-
pensift en make-up, door platina-
blond en nagellak; en ook niet
door een ander, die meent, dat
"zij" de enige vrouw is.

Dat zit in het hart. Dat is al-
leen maar groot en rijk en edel,
wanneer daar zelfbeheersing en
offerzin in leeft. Anders is het
larie, kleiskoeft, waanzin, zelfbe-
drot, misds . . . . . hetfe kun je niet
kopen of nemen.

Het is altijd n'g beter zich ten
halve te vergissen en dan bijtijds
om te keren dan maar dom-weg
door te lopen en helemaal te ver-
dralen. Vergissen is immers men-
selijk, een vergissing inzten is
verstandig, een vergissing volhou-
den is idiotie.

Zegt dat ook eens tegen . . . . . je
eigen ik.

Pak Kébon.

van het monument op het kerkhof in Semarang. Dit zou voor de familieleden enig idee geven van de plaats, waar hun dierbaren rusten en ook voor ons een voortdurende herinnering zijn aan het ware monument en de taak, waarvoor deze kameraden vielen.

Onderuit. Schell maakt echter in een naschrift een opmerking die wij reeds in de pen hadden, toen wij het voorstel van sold. Looman publiceerden. „Wel moge ik onder Uw aandacht brengen” zo schrijft de luitenant, „dat het beter ware een passend monument in Nederland te doen oprichten

Zij, die vielen . . . .

Er werd inderdaad iets groots verricht door tijger's moed en klauwen. Er vielen vielen, maar 't gaf ons plicht, nog meer om vol te houden.

Want een tijger, van zijn jong beroofd, is een gewaagtig wezen. . . . . Doch door die jongen komt het, dat pmoedat's tigers wrezen.

Eke tijgerjong gevallen daar, dat zullen zij vergelden. Daarvoor staan alle tigers klaar, want dat zijn onse heiden. . . .

Vergeten? Nooit, wie zij ook zijn. Een gedenkruil zal voor allen, voor heel ons volk een teken zijn van hen, die zijn gevallen.

M. B.

Viamine „G”

Vergissen is menselijk. Dat kan je dus overkomen. Kan iedereen gebeuren. Het is heus niets om je over kwaad te maken. Het is even natuurlijk, gewoon als honger en dorst, als werk en slaap. Maar sommigen vergissen zich blijvend en anderen vinden het heel erg moeilijk een vergissing in te zien en toe te geven. Terwijl het toch niets anders is dan je gezond verstand gebruiken en zeggen: „O' ik dacht, dat het vandaag Dinsdag was, maar het is Woensdag”. Dan ben je verstandig; anders..... een ezel.

men tot de stichting van een groot monument, waarop de namen kunnen worden aangebracht van alle onderdelen, die hier waren broeders in de strijd achterlieten? Wij stellen ons voor deze zaak in de Warenbroeders, het algermene militaire tijdschrift te sprake te brengen om ook eens stemmen van elders te vernemen. Ondertussen zullen wij dankbaar blijven voor voorstellen en suggesties ook uit de Tijgerbrigade.

Op eenvoudige en, zoals hij zelf zegt goed-beoelde wijze, brengt Sgt. de Swart zijn gedachten over dit onderwerp onder woorden:

Bij kaarten en voetballen kan iedereen een verkeerde slag of trap doen. Dat is niet om van dood te gaan. Maar bij belangrijker dingen zijn ze liever drijfnat op hun eigen voetstuk dan droog op het standpunt van een ander.

Zo'n vergissing kan dikwijls in een woord zitten. Je spreekt over „lading” en denkt aan een schip of een kanon. Maar ik bedoel het Javanese woord en dus heb ik het over een mes. Een boek noemen ze realistisch en eigenlijk moesten ze vunzig zeggen. Een prent vinden ze aardig, terwijl het ding eigenlijk smerig is. Ze spreken over hiefde vetgedrukt — je weet wel,

serien de persoonlijkte waarde van deze eenvoudige plechtigheid. Zij weten waar en hoe, vóór en met wie, de trouw, de gehoorzaamheid en de onderwerping, die nu met een eed werden bevestigd, reeds in de praktijk waren getoond. Het is niet de uitspraak van één man, maar van zijn peloton, de compagnie, het bataljon.

Er was na afloop van de korte plechtigheid, die werd bijgewoond door vertegenwoordigers uit alle onderdelen van de Origade, een kopje koffie in het stafkwartier van I.R.S., en daarna . . . . . de dagelijkse dienst, die ook de luitenant Maessen terugriep naar zijn post in het veld.

J. P.

als „when the great lower whistles (dat is fluiten, hoor) . . . . . the ady is back . . . . . alone . . . . . and eautiful — en ze bedoelen hartrecht. De heer en mevrouw Peeter Kuu hebben de eer . . . . . terwijl de schande bedoelen. Men heeft het ver God en denkt aan zijn buik. Ze vertellen de waarheid en het lengen. Het gaat over sociaal het is egoïsme. Men heeft het ver een kleinigheid en er is f 100. ge/gemoed.

Ga zo maar door. Camouflage is dus niet alleen maar de kunst in militairen te veld. In het dagelijks leven wordt zo zelden het ng bij zijn ware naam genoemd. r zijn tientalen doekjes voor het geden. Er zijn honderde lakaards, e bang zijn hun ogen open te en.

Het ergst zijn wel de etiketten, de naam-Christenen. Ze lben wel een doopbewijs, maar en bewijs voor goed gedrag. Ze puteren wel met anderen uren ng over het geloof, met de vuist afel en een hoogrode kop, ar leven volgens het geloof? r maar. Zelf doen wat ze aan deren verwijten? Op geen stuk n na!

Het is ook veel gemakkelijker een ander te praten dan en je zelf. Maar het is ook even l moeilijker een ander wat wijs maken dan je zelf. Want alles t een ander je probeert aan te maken, alle goede raad en alle termans wijsheid is boter aan galg gesmeerd, wanneer

iemand zelf niet wil. Er zijn boesjes uitvluchten om je zelf een air te geven.

Ze zeggen, dat zilverwerk, met 800 als merk, echt Djokja is. Maar dat kun je toch namaken. Of je evenwel een echte man bent, een echt militair, een echt mens, dat maakt je figuur en je pakcan niet uit. Dat zit van binnen.”

Of je echt van een meisje houdt, wordt toch niet bepaald door de zonen, al zijn het er 100.000. Dat wordt niet uitgemaakt door moxie, zoet gezegde woorden, door vele brieven en sterke verhalen, door een aardig jurkje, een vlot staetie, door i'p-pensstift en make-up, door platina-blond en nagellak; en ook niet door een ander, die meent, dat „zij” de enige vrouw is.

Dat zit in het hart. Dat is alleen maar groot en rijk en edel, wanneer daar zelfbeheersing en offerzin in leeft. Anders is het lanie, kletskeel, waanzin, zelfbedrog, misdaad r hiefde kun je niet kopen of nemen.

Het is altijd n'g beter zich ten halve te vergissen en dan bijtijds om te keren dan maar domweg door te lopen en helemaal te verdralen. Vergissen is immers menselijk, een vergissing; inzien is verstandig, een vergissing; volhouden is idioot.

Zegt dat ook eens tegen..... je eigen ik.

Pak Kebon.

Javaanse adat.

Wanneer iemand kans ziet om de troepen twee uur lang bezig te houden over een onderwerp, dat de meesten niet kennen of misschien hun interesse niet heeft, en dat weet te doen op een manier, dat zelfs de onverschilligste spreker alleen maar het grootste respect hebben.

Een luitenant van het KNIL, die vóór den oorlog jaren in Djocja heeft gewoond en door zijn dienst bij de Sultan van alle gebruiken volkomen op de hoogte is, heeft hier toe kans gezien. Rustig, zonder haedsprakegheld, voor ieder een begrijpelijk, vertelde hij ons over de adat van de Javaanse vorsten en de Javanen in het algemeen.

Adat. We hoorden er nu en dan weleens van, sommigen namen de moeite er wat over te lezen, maar de meesten interesseerde het niet. Waarom niet? Och, ze begrepen het niet, vonden het vaak overdreven, misschien ook maar een sprookje.

We hoorden van de 800-jaar oude voorspellingen, voorzeggingen over de beide wereldoorlogen, profetieën over het hedendaagsche conflict. Voorspellingen, welke tot op heden, gezien in verband met de gebeurtenissen, precies zó zijn uitgekomen. Wij Nederlanders staan in den regel erg nuchter tegenover voorspellingen en magische machten. Wij gelooven over het algemeen slechts dat, wat we zien en soms ook dat, wat we gaarne gelooven. „Nog 72 jaar zullen de Nederlanders op Java blijven.“ Het verwekte wel enige hilariteit onder aan demobilisatie dankende OVW'ers. De voorspellingen gewagen ook van de uiteindelijke overwinning der Nederlanders in het huidige conflict, een overwinning evenwel, welke zal bevochten worden ten koste van veel bloed. Bloed niet van de Nederlanders maar van de Javanen, omdat een broederrijg tussen hen zal ontstaan, waardoor tenslotte de republiek het loodje zal leggen.

De luitenant besprak de houding van de leiders der republiek, die ook Javanen zijn. Met bijtende ironie hekelde hij hun optreden in het openbaar. „Niet in kahn en kabaja, maar in crème-kleurige broeken met een scherpe vouw, getailleerde jasjes en lakskoenen paraderen zij in Batavia. Zes potloden hebben zij in hun zak, verschoolen achter een kleurige zijden pochette. Een grote acetetas, waarin geen documenten zitten — want die hebben zij niet — maar een portie nasi in een pisangblad. Javanen, die hun dynastie, hun adat, hun taal verloochenen, zijn geen Javanen meer!“ De ware Javaan is trouw aan zijn vorst en zijn adat en daarnaast op de eerste plaats aan het Nederlandse Oranjihuis en Haar Regering. Hij is trouw, omdat hij inziet, dat de ware macht van God komt en als hij zijn nederige groot aan zijn vorst of zijn meerdere brengt, ziet hij in die vorst en die meerdere de afgezant van God. Daarom is het hurken en buigen geen vernedering voor hem en geen slaafsheid. Ieder Javaan zou zich schamen, indien hij zich hiernaan niet hield. Daarom deed spreker een beroep op ons, om mede te helpen de adat in ere te houden. Het optreden van een baboe of katjong is vaak

arrogant en wij moeten hen op hun plaats wijzen. Daarmede bejaven de grootste diant, want een Javaan, die zich niet aan zijn adat houdt, wordt uit de gemeenschap gestoten en dat is het ergste, wat hem overkomen kan.

Interessant is zijn vertelling over de Kraton, het verblijf van de Sultan in Djocja. De Kraton, die een oppervlakte heeft zo groot als Salatiga en waar behalve de Sultan ook de prinses en prinsessen en de hofhouding verblijf houden. Hij sprak over de grote feestten welke daar gehouden werden en de sprookjesachtige luster, waarmede alles gepaard ging. Daar nadert de Sultan met zijn gevolg van prinses en prinsessen, gevolgd door een stoet van veertig maagden, gekleed in een kostbare sarong met sleep en zijden brostdoek. De erewacht, die bestaat uit Nederlandse militairen, staat stram in de houding met gepre-

senteerd geweer, maar ..... met de rug naar de stoet. „Maar U begrijpt“, aldus spreker, „dat er nog weleens stiekum, bezijden uit werd geloerd!“ Het komt me voor, dat het voor die erewacht inderdaad een Tantaluskwelling geweest moet zijn. Maar naast de officiële genodigden voor deze feesten, waren er ook vele andere Europese invities. Deze zaten in de zaal naast de feestzalen en genoten vaak mee dan de officiële. „En geroddel als er werd! Dat kent men nog als er werd als in Djocja.“ Ook belien blijft op die feesten meest gelijksoosde bezigheid het bleek wel, dat er kapitaal verspeeld werden. „En een prins of prinses kan tegen het eind van de maand erwengood blut zijn wij“, merkte spreker op.

Javaanse dansen. Vanaf in tiende jaar worden de prinses en prinsessen hierin getraind. Schilderders de zinnebeeldige dansen, de soepele, gracieuze, tekensvolle gebaren van de dansers en danseressen in hun prachtige kledij. Bovendienswaars is het handgebaar, waarbij krootje van de vinger bewond wordt. Dit eist een jarenlange training.

Tenslotte het dagelijkse ten in het paleis, waar het leven in alle dag erg eenvoudig en strikt is. Waar vóór den oorlog veel zoekers kwamen en waar de Javanen verzoel waren op de lange Maspero cigaretten, in de Amerikanen meer reële sengers verzamelden in de vorm in zilveren vorken en lepels, te werden na elke maaltijd zorgvuldig geteld en dan ontbraker nogal eens! Spreker hoopte, bij wij nog eens de Kraton zén kunnen bezoeken, maar hij lieh interessante, maar tevens interessante wijze. En laat ons hopen de voorspellingen inderdaad te men. Nederland en Indië en daar wel bij varen!

H I K W E E

*Honderdvijftig keer slikken,
Honderdvijftig keer rikken,
Dan kom ik mijn prinsjes ten spijt,
Weer bij de zwartkandelaar in het kryt.*

*Honderdvijftig piratjes,
Voor kwatsooldaatjes!
O broeder Weltere, wat doe je me aan?
Mijn kleine solars dat gaat maar de maan!*

*Honderdvijftig cigareten,
In rook om te zetten, ...
Al mijn hoop was gericht op de fourier,
Maar ook hij kwam met HIKWEE, zo slap als een pier.*

*Honderdvijftig keer zuigen,
Mijn geluk ligt in dagen,
Ik nik en ik slik, ik zing en ik trek, ...
En als troostprijz ontving ik een klein pakje shag.*

*Honderdvijftig cigarettjes,
Wel, dat staat nog eens netjes!
En als ik er door ben (dat's 't eind van mijn' spjets"),
Dan leef ik zonder blitken of bloes maar op de biets.*

S. de Vries
O-2-6 RI.

Brief aan Jan Toppel.

Beste Jan,

Om maar met de deur in huis te vallen, willen we eens praoten over de verschillende dingen die er zo in Uw tijgerbladje zijn voorgekomen. Me eigen bekend maken hoef ik niet; want dat staot ik al genoeg; en an de fouten in deze brief te zien, ken Uw wel opmaken wie ik bin.

Fitteflijk zijn me met meer man, die de stryd tegen U op willen nemen, maar aangezen er een moet zijn die de eerste stoet mot geyen, hedden ze mijn daar voor uitgepikt. Ik, erg welwillend, heb dese haon aanwaort ook al is het tegen een soлдаat eerste klas. Daar kennen me natuurlijk niet naar kijken als zullen ons aanvallen.

Zo stond er eerst in Uw krant, iets geschreven over een Van ons die door dat schryven behoorlijk in het vaortuig zat. Me hedden ons toen nog kalm gelouwen. Weer later stond er iets in over een think met mooi haar Ik geloof dat die smuiter ordenans was op de head-quaters.

Efin, die zit ook al de hele tijd te piekeren om, zoals hij het noemt, die ietste poes een veeg te geven. Toen stond er weer iets in over onze club, asdat die niet vochtballen konden, terwyjl ze ledere wedstrijd wonden. De cozzaak van het geschryf over die club is groendeels gekomen doordat die handlanger van Uw niet die roole baret U steeds geholpen heeft, zodat dat wat moeten verhezen van die ster. Maar dat was nog niet het ergste. In de laoste tijger werd de KORPORAAL v.d. Put uit-gemaakt voor Claudius sevlus, omdat die zijn pijp veel weg had van de zijne. Toen was de maat bij die knu-vedukker vol, en werd er een vergadering gelouwen. Na lang praten, zijn me weer aan het praten geslaogen, maar wat me der fijfelijk op in willen brengen, kennen me niet aon-gezen bewtjen, die me daor voor nodig hadden, nog niet ada zijn. Me zullen evegoed ons best doen om bewijsmateriel te versamelen, en dan de actie voort te zetten. Dan gaot ik nu sluien in de hoop een antwoord van Uw te onttranen waar me bewijsmateriel uit kennen trekken. Ik eindig dan nu, niet met zoveel dui-send zoenen, maar met de pen in mijn hand, tot verdediging bereid.

Van de anderen moes ik de Groeten overbrengen, en songezen ik de meerdere wil blijven sluit ik met de Hartelijke Groeten.

van de soldaat.

M. B.

L. A. B.

Nogmaals Ton van Beers . . .

Het door mij ingezonden artikelteje over Ton van Beers, een citaat uit „Het Dagblad“, met een bijchrift, heeft de verantwoordiging Geweek van een soldaat van 1 RS, die nu de redactie een tamelijk onaangename brief schryft, waarin hij de verdediging van de P.V.d.A. op zich neemt en ons blad van minder fraaie dingen becht.

Hij verwyjt ons o.a. het slaan van politieke munten en om nu niet werkelijk in de politiek verselid te raken, wil ik over zijn brief liever eens met hem praten dan er hier over schryven en een weertlegging leveren. Verder kan ik hem verzekereren, dat de feiten zijn, zoals „het reactionaire Batavia se Dagblad“ die weer-

Dat wij deze zaak alleen hebben aangevoerd, omdat van Beers ook over Semarang dingen heeft „geschreven“, die hij niet geschreven heeft.

Dat hij daarom door velen is uitge-maakt voor een bedrieger en huide-laar“, die het niet moest wagen nog eens in Semarang te komen“.

Dat hij daarom eerherstel heeft verdiend, ook al is dit ten nadele van „Het Vrije Volk“, dat toch niet onsenbbaar is, omdat het een politieke partij verleggenwoordigt.

En verder herhaal ik mijn invitatie aan den schryver om bij mij te komen, als hij nog meer op zijn lever heeft.

uitgekomen. Wij Nederlanders staan in den regel erg nuchter tegenover voorspellingen en magische machten. Wij gelooven over het algemeen slechts dat, wat we zien en soms ook dat, wat we gaarne gelooven. „Nog 72 jaar zullen de Nederlanders op Java blijven." Het verwekte wel enige hilariteit onder aan demobilisatie denkende OVV'ers. De voorspellingen gewagen ook van de uiteindelijke overwinning der Nederlanders in het huidige conflict, een overwinning evenwel, welke zal bevochten worden ten koste van veel bloed. Bloed niet van de Nederlanders maar van de Javaan, omdat een broederkrijg tussen hen zal ontstaan, waardoor tenslotte de republiek het loodje zal leggen.

De luitenant besprak de houding van de leiders der republiek, die ook Javaanen zijn. Met bijtende ironie hekeldde hij hun optreden in het openbaar. „Niet in kain en kabaja, maar in orfème-kleurige broeken met een scherpe vouw, getailleerde jasjes en lakschoenen paraderen zij in Batavia. Zes potloden hebben zij in hun zak, verschoolen achter een kleurige zijden pochette. Een grote acetafas, waarin geen documenten zitten — want die hebben zij niet — maar een portie nasi in een pisangblad. Javaanen, die hun dynastie, hun adat, hith taal verloochenen, zijn geen Javaanen meer!" De ware Javaan is trouw aan zijn vorst en zijn adat en daarnaast op de eerste plaats aan het Nederlandse Oranjehuis en Haar Regering. Hij is trouw, omdat hij inziet, dat de ware macht van God komt en als hij zijn nederrige groet aan zijn vorst of zijn meerdere brengt, ziet hij in die vorst en die meerdere de afgezant van God. Daarom is het hurken en buigen geen vernedering voor hem en geen slaafsheid. Ieder Javaan zou zich schamen, indien hij zich hieraan niet hield. Daarom deed spreker een beroep op ons, om mede te helpen de adat in ere te houden. Het optreden van een baboe of katjong is vaak

den voor deze feesten waren ook vele andere Europese invyters. Deze zaten in de zaal naast de feestzaal en gentonen vaak meedan de officiëls. „En roddel als er werd! Dat kent men neigens zo goed als in Djocja!" Doch belien blijkt op die feesten meest geliefkoosde bezigheid het bleek wel, dat er kapitaal verspeeld werden. „En een prij of prinses kan tegen het eind van de maand evengoed blut zijn s wij", merkte spreker op. Javaanse dansen. Vanaf tiende jaar worden de prinses prinsessen hierin getraind. schilderde de zinnebeeldige dansen, de soepele, gracieuse, tekenisvolle gebaren van de dansers en dansersessen in hun prachtige kleedij. Bewonderenswaardig is het handgebaar, waarbij kooftje van de vinger bewoerd wordt. Dit eist een jarenlange training.

Tenslotte het dagelijkse len in het paleis, waar het leven in alle dag erg eenvoudig en serieus. Waar vóór den oorlog veelzoekers kwamen en waar de derlanders verzot waren op de lange Maspéro cigaretten, die de Amerikanen meer reële sennits verzamelden in de vorm in zilveren vorken en legels. werden na elke maaltijd zorgdig geteld en dan ontbrakerer nogal eens! Spreker hoopte, at wij nog eens de Kraton zien kunnen bezoeken, maar hij lieh kuiselijk niet uit over de souv's, waarop de OVV'ers gesteld. Zo sprak deze KNIL, oer twee volle uren. Twee volleen heeft hij ons weten te boepp interessante, maar tév'ens interessante wijze. En laat ons hopen de voorspellingen inderdaad omen. Nederland en Indië daar wel bij varen!

zullen kunnen zijn. Afgezien van het feit, dat het nog wel erg vroeg is om daarover te klagen, menen wij, dat het niet met dat alles zo'n vaart niet zal lopen. Wanneer de kroegen in Nederland aankomen zal de yegeling waarlijk wel zo zijn, dat ieder zo snel mogelijk zijn familie kan zien en begroeten. Om deze reden willen wij liever van plaatsing afzien.

Sergt. de Swart meent, dat het een mooie herinnering voor later zou zijn, als hij de gehele serie van „Tijgers" in zijn bezit kon hebben. Hij meent, dat hij niet de enige is, die dit gaarne zou willen. Tot onze spijt moeten we hem en de anderen teleur stellen. Oude nummers zijn niet meer voorradig of slechts van enkele nummers.

Nogmaals Ton van Beers . . .

Het door mij ingezonden artikelte over Ton van Beers, een citaat uit „Het Dagblad" met een bijchrift, heeft de verontwaardiging gewekt van een soldaat van 1 RS, die nu de redactie een tamelijk onaangename brief schrijft, waarin hij de verdediging van de P.v.d.A. op zich neemt en ons blad van minder fraaie dingen beticht.

Hij verwijt ons o.a. het slaan van politieke munt en om nu niet werkelijk in de politiek verzeld te raken, wil ik over zijn brief liever eens met hem praten dan er hier over schrijven en een weerlegging leveren. Verder kan ik hem verzekeren, dat de feiten zijn, zoals „het reactienarré Batavia'se Dagblad" die weer geeft.

Dat wij deze zaak alleen hebben aangeroerd, omdat van Beers ook over Semarang dingen heeft „geschreven", die hij niet geschreven heeft.

Dat hij daarom door velen is uitgemeakt voor een bedrieger en huichelaar", die het niet moest waagen nog eens in Semarang te komen".

Dat hij daarom eerherstel heeft verdiend, ook al is dit ten nadele van „Het Vrije Volk", dat toch niet onschendbaar is, omdat het een politieke partij vertegenwoordigt.

En verder herhaal ik mijn invitatie aan den schrijver om bij mij te komen, als hij nog meer op zijn lever heeft.

M. B.

noeg, en an de fouten in dese brief te zien, ken Uw wel opmaken wie ik bin.

Fijtelijk zijn me met meer man, die de strijd tegen U op willen nemen, maar aangezien er een moet zijn die de eerste stoot mot geven, hebben ze mijn daar voor uitgekijkt. Ik, erg welwillend, heb dese baon aanvaort ook al is het tegen een soldaat eerste klas. Daar kennen me nabuurlijk niet naor krijken als zullic ons aanvallen.

Zo stond er eerst in Uw krant, iets geschreven over een van ons die door dat schrijven behoorlijk in het vaarwater zal. Me hebben ons toen nog kalm gelouwen. Weer later stond er iets in over een pink met mooi haar. Ik geloof dat die snijter ordensans was op de head-quarters. Efin, die zit ook al de hele tijd te pikeren om, zoals hij het noemt, die ierste poes een veeg te geven. Toen stond er weer iets in over onze club, asdat die niet voetballen konden, terwijl ze ledere wedstrijd wonden. De corzaak van het geschrijf over die club is grobendeis gekomen doordat die handlangers van Uw niet die roole baret U steeds geholpen heeft, zodat we dat wel moesten verhezen van die ster. Maar dat was nog niet het ergste. In de laatste tijger werd de KORPORAAAL v.d. Put uitgemaakt voor Claudius sevilus, omdat dat zijn pijp veel weg had van de zijne. Toen was de maat bij die klundukker vol, en werd er een vergadering gehouden. Na lang praten, zijn me weer aan het praten geslaagen, maar wat me der fijtelijk op in willen brengen, kennen me niet aongezen bewijzen, die me daar voor nodig hadden, nog niet ada zijn. Me zullen evegoed ons best doen om bewijsmateriaal te verzamelen, en dan de actie voort te zetten. Dan gaat ik nu sluiten in de hoop een antwoord van Uw te ontvangen waar me bewijsmateriaal uit kennen trekken. Ik eindig dan nu, niet met zoveel duidsend zoenen, maar met de pen in mijn hand, tot verdediging bereid.

Van de anderen moes ik de Groeten overbrengen, en aongezien ik de meerdere wil blijven sluit ik met de Hartelijke Groeten.

van de soldaat,

L. A. B.

Beste neef Piet,

October lopt op z'n end en we zitten hier in Brabant overal de bevrijding van drie jaar geleden te herdenken. Bevrijdingsfeesten mee of zonder vuurwerk, maar wel mee muziek. En ok mee bloemen; bloemen veur de gesneuvelden. Drie jaar geleden! Waar blijft d'n tijd! In die drie jaren is d'r hil wel veranderd — te goele en te kwaaje. Veul ister ogebouwd, al doen de kommunisten dan nog zoo d'r best om alles weer af te brengen. En det die sof-jeters zoo kin, nouw ja, die weten ok nie beter, mar de ge Nederlanders het, die aan de gemeen spulke meedoën, daar kan'k mee m'n hoerenverstaand nie bij!

't Is bij ons nog laank nie alles, mar ge hoeft nouw ok weer nie alles af te kammen. De kommuniste doen niks as in de kontremine zijn. Zuilie noemen 't de koninieren, mar de komt omde ze nie kunnen spellen en de letters verkeerd achter mekare zetten! Toen Hitler 'n Rus, det Engeland en Frankrijk „oorlog-ophiters" waren, mar mee diezelfde „oorlogophiters" gong-ie wel in zee, toen de mokfen d'n oorlog aan hullie verklaarten. En nouw zouw ik welis willen weten, wie nouw toch eigentlijk de ophiters zijn! Nouw zijn ze weer kant schelden op Oome Saan. Ze zouwen toch zo gere 'n stielbije filmsterren willen ruiten tegen d'n atoombom. Mar 't is jammer veur hullie, de ze in Amerika ok nie gek zijn en eerder de kommunisten d'ruit gooien dan hullie de kans geven om mee die atoombommen te gaan gooien!

Mar nouw getogt over de polletiek 't Is bij ons weer vergimmes koud geworren en de valt dabbel tegen ns d'n tropischen zomer die we gehad hebben. De tuinders hebben d'r veul schaei van, omde ze nog steeds gin glas veur hullie kassen hebben. En dan motte weten, Piet, det d'r volop glas is. En ze krigen de nie vanweges 't gebrek aan pampier. Ge mot nouw nie denken, dek nie meer bij m'n posetieven ben, want echt, 't is zoo. Gin pampier. Zoos ik zin: glas volop, mar as ge't hebben wilt, motte 'n vergunning offewel 'n bon hebben. En nouw zeggen ze in den Haag, de ze gin bonnen af kunnen geven, omde ze gin pampier hebben om de bonnen te laten drukken! Wanneer zal onzen lieveheer nouw 'ns 'n end maken aan die ambtenarij, want 't begint nouw toch wel zoo zautjesaan de spuitaten uit te logen. Hèdde't oot zoo zout segeten? D'r is wel pampier genogt om alderlei flauwe kul te laten drukken en veur formeleren, mar asset werkelijk noodig is, dan isset d'r nie. En nouw snap ik ok ineens die uitdrukking bij julle, Piet: hel op mee die r..... zoot!

Oome Daan is nog niks te spreken over de tebakskwestie. As ge de winkeliers heart, zitten ze tot

over d'ren nek vol mee sjek en rooktebak, die z3 nie kwijt kunnen. De sigaretten zijn nog steeds op de bon, alhoewel de fabrikanten ok al veuls te veul veurraad hebben. Nouw willen ze de uurstvorigende bonnen aanwijzen alleeninge veur tebak, mar daar maken 'nen hoop rokers ok alweer hertie over, omde ze lieter sigereftjes hebben. Ik zouw zoo zeggen, Piet, as ge toch genogt het, gooit de spul van mar van de bon af en asse d'n tebak nie justen, de ze in dan mar naar 'ulie sturen, want ik heb zon idee, de gullie d'r wel raad mee wilt!

It 't concertgebouw in Amsterdahn hebben ze ok weer wé moois. Urst hedde daar de kweste mee Mengelenberg, die in d'n oorlog 'n valse partij blies en die nouw zes jaar gin dirigent meer mag spelen, en nouw hebben ze daar 'n uitvoering egeven van menbeer Strauss, die glad verkeerd waar zooas ze sohreven. Die Strauss heet 'n mekeltuk gekompeneerd as in memoriam. En de stuk hebben ze nouw uitgevoerd. D'r is 'nen hoop hertie over gewist en de kan 'k me best indenken. D'r waar 'nen resesent, die zin, det de in memoriam veur Hitler bedoeld waar, mar de is nie zoo, want Strauss mot van hem ok niks hebben. 't Waar bedoeld veur Beethoven, want de muziek van 't in memoriam waar uit d'n treuren marsch van Beethoven genomen. 'nen Hoop hertie veur niks.

En dan ister nog de wilde zwijmenwastie in Limburg. Daar hebben ze de laatste tijd volop gratis verkensvleesch. De zwijnen hebben zoo mar deur de straten en ik heb me al afgevraagd offet soms gin gereincarneerde moffen waren. 't Is gewoonweg 'n plaag daar gewist. Affijn, ze schijnen die beesten toch opgerind te hebben en moffen of gin moffen, 't tuig is toch weer verdwenen.

En nouw Piet, zet ik de radio weer aan, want dalijk komt Mevrouw Spoor d'r praatje houwen veur de gewonde en zleke militairen bij julle en de heur ik altijd gèbe. Ze sprikt altijd zo sympetiek en wit die jongens van julle echt op te monter en de families hier zijn dan hil wé geruster. En ik ben ok weer gerust nouw ik van jouw weer mee de pen afscheid kan nemen. De groeten Piet en omhelst deur oew.

Tante Kee.

Lieve Suze, liefste Poes,

ik zal klein schrijven, dan ken er veel op het postblaadje. Vin je ze niet snoezig? In actieven dienst bennen we nog steeds, en twintig keer in de maand bennen we portvrij. En achterkomt je hele dooppeel, naam eq nummer en onderdeel en ..... standplaats. Waar om ook niet? Heb ik daarom maar steeds tegenover jouw verzwegen, waar offik persies zit? Zetten ze

daarom ieders keer in de wapenbroeders, asdatteve moeten zwijgen over milietaire aangelagenheden? Standplaats, zetten ze jiskoud. Ik wouw, asdatteze die standplaats maar vergeten hadden in plaats van de gom, want ze bennen ongegond. Hoe moeten ze dan dicht? Dat kost mijn weer een portje ljm, want mijn slagje zal wel wachten, totdat ik het heb gekocht en dan zegt hij: Mag ik effe en weg is de ljm, net as de ink iederskeer. En as de handlaars het in de gaten krigen slaat de ljm derekt op net as de cigaretten tegen asdat de rantsoenen op bennen. Onze kaptein heeft voor ieder een portje ljm besteld bij de LAAD. Benuwd of dat hij het krijgt. Maar in elk geval houw ik er elke maand zestien over. Die zal ik dan maar aan die arme Ribbink en Baas geven, die niet voor hullie plezier naar Indië gekomen bennen en menen, asdatteze dat ook nog in de krant moeten zetten ook. Want as je tegeswoordig as milietair iets hebt, wat je niet bevult, dan zet je een ingezonden stuk in de krant. En ze hebben het zo eentong. Moeten ze eens hier naar toe komen. En ze menen, asdatteze een tegenprestatie verdiend hebben. Waarvoor? omdatteze tegen de zin naar Indië gegaan bennen? Vooruit ze krigen mijn velletjes. Bij ons ken er altijd nog wel wat van af. Weet je, wat offik vandeweek hier hoorde? Niks te roken, niks te drinken en de den artelister net as zulle.

En die zitten nouw in Semarang, standplaats Semarang kennen ze op de brieven zetten, en kenmen elke avond naar de film gaan en wij hebben geen film, omdatteve gestraft bennen. De filmoperteur van de Welvaart heeft een film kepot gedraaid en nouw zegt je Welvaart in Batavia: je krijgt eker geen film meer. Zal die operateur een zorg wezen, maar de onges op de posten, waarvoor het enige ontspanning is? Hoe kenmen nu mensen, die zo weinig van et leven van de soldaat afweten, elast worren met zijn geestelijke 'n materejele verzorging zoas dat set! Waren ze maar eens een half jar bij de troep geweest, dan zouvan ze wel weten, wat offeize met e ene penastreek kepot man. Heel wat meer as een stuk geloid. En ze kondigen dit aan de Wapenbroeders in een vroschertsend verhaaltje. Ze open er niks van: Welvaart, zeze in Dadapajam of Moentjoeljen in plaats van op Batavia, wen ze weten wat offet betelaat bennen. Heeft er soms and zijn bonnen niet op tijd inverd en is dit de straf?

Paar laat ik niet kanker en, want 't Locomotief heeft gestaan, asde boot waarmee wij vertrokken. Daar gaan wij mee 't stond er in, as hij feminste gander bestemming krijgt. Marouw heb ik alweer horen

mompelen, asdat hij derekt weer terug moet om Sinteklaas op te halen. Die heeft al een prioreit, zeggen ze, van zestienhonderd jaar.

Ik ben ook nog effen og de Hupva geweest. Daar zag ik op een deur staan: Verbojen toegang, ook voor sjauffeurs." Bennen die sjauffeurs daar dan zulke vrijbuiters, asdat zulle nog eens anpart genoemd moeten worden? Doenen ze dat overal mee? „Geelt acht, ook de sjauffeurs". Ze hadden daar de zooveelste patient gehad. Ik weet niet persies de hoeveelste, maar het was een rond getal en dat vierden ze door deze, een sersjant een grote pudding te geven. Hij was zo gul om ledereen mee te delen, zodat hij zelf niks over had. Wat slokten die jonges aan die pudding! De officier van de dag hoefde niet eens met de zaklantaren in de keel te kijken, offeize hem wel hadde ingeslikt. As je lopende zieke ben, moet je naar 't Vormingshuis. De eerste de beste petent, die daar een middag had doorgebracht, moest promptly weer het bed in. Hij had zijn eigen aan het geestelijk voedsel overeten, denk ik. Ze zeeën, asdat hij bibliothecaire-dysenterie had.

Ik zie, liefste Poeske, asdat ik al aardig tegen het eind van mijn velletje begin te komen. Ik zal het dus verder kort moeten maken. Allenie moet ik je nog vertellen van die jongen van het derdiende, die terug is gekomen uit Holland. Hij was hier met een beenschot naar huis gestuurd met nog 72 andere. En hiervan zatten er alweer 60 in Indië. Hij had zijn eiges net zo lang laten keuren totdat hij weer terug kon. Hij kon het in Holland niet withouwen. Hoe zouw dat zitten? Zo zal het toch niet met mijn gaan anders moet je elke avond mijn brefels maar opbergen, dat ik snachts niet wegen lopen. Ik denk, asdat deze jonges niet zo'n trekpleister hadden assik, die nog blijft aantrekken over duizende kilometers zee en land.

En assik weer weg wil, moet jij maar mee gaan. Er zal bij het Rooie Kruis nog wel een baartje te vinden wezen. Ze hebben mijn al gezegd, asdat ik toch wel hier kon blijven en met de handschoen trouwen en dan jij overkomen. Maar ik zeg maar zo: assik trouw wil ik er zelf bij wezen. Liefste Poeske, ik heb net gezien, asdat ik de brief nooit dicht kan plakken, omdat ik op de randjes heb geschreven. Ik moet stoppen, omdat de posterijen mijn het papier voor de voeten wegmaaien. Nog gauw honderdruizend kriebelzonen van hem, die zich noemt

je

Jan.

Soldaat eerste klasse
der Infanterie

Rus, dê't Engeland en Frankrijk "oorlog-ophisers" waren, mar mee dizelfde "oorlogophisers" gong-ie wel in zee, toen de moffen d'n oorlog aan hulle verklaarden. En nouw zour ik welis willen weten, wie nouw toech eigentlijk de ophisers zijn! Nouw zijn ze weer aan't schelden op Oome Sam. Ze zouwen toech zo gère 'n stelletje filmsterren willen rullen tegen d'n atoomboom. Mar 't is jammer veur hulle, dè ze in Amerika ok nie gek zijn en eerder de kommentisten d'runt goolen dan hulle de kans geven om mee die atoombommen te gaan goolen!

Mar nouw genogt over de polletiek. 't Is bij ons weer vergimmes koud geworren en de valt dubbel tegen na d'n tropischen zomer die we gehad hebben. De tuinders hebben d'r veul schaaï van, omdat ze nog steeds gin glas veur hulle kassen hebben. En dan motte weten, Piet, dê't d'r volop glas is. En ze krijgen dè nie vanweges 't gebrek aan pampier. Ge mot nouw nie denken, dèk nie meer bij m'n posetieven ben, want echt, 't is zoo. Gin pampier. Zoos ik zin: glas volop, mar as gèt hebben wilt, motte 'n vergunning oftewel 'n bon hebben. En nouw zeggen ze in den Haag, dè ze gin bonnen af kunnen geven, omdat ze gin pampier hebben om de bonnen te laten drukken! Wanneer zal onzen lievenheer nouw 'ns 'n end maken zaa die ambenarij, want 't begint nouw toech wel zoo zuutjessaan de spuigaten uit te logen. Heddê't ooit zoo zout gegeten? D'r is wel pampier genogt om alderlei flauwe kul te laten drukken en veur formulieren, mar asset werkelijk rooilig is, dan isset d'r nie. En nouw snap ik ok ineens die uitdrukking bij jullie, Piet: hel op mee die r..... zoot!

Oome Daan is nog niks te spreken over de tebakskwestie. As ge de winkeliers heurt, zitten ze tot

in memoriam veur Hitler bedoeld waar, mar dè is nie zoo, want Strauss most van hem ok niks hebben. 't Waar bedoeld veur Beethoven, want de muziek van 't in memoriam waar uit d'n treurmarsch van Beethoven genomen. 'n Hoop herrte veur niks.

En dan ister nog de wilde zwijdenhwasie in Linnburg. Daar hebben ze de laatste tijd volop gratis verkensvleesch. De zwijnen liepen zoo mar deur de straten en ik heb me al afgewraagd oftet soms gin gereinearde moffen waren. 't Is gewoonweg 'n plaag daar gewist. Affijn, ze schijnen die beesten toech opgerumnd te hebben en moffen of gin moffen. 't tuig is toech weer verdwenen.

En nouw Piet, zet ik de radio weer aan, want delijk komt mevrouw Spoor d'r praatlje houwen veur de gewande en zieke militairen bij jullie en dè heur ik altijd gère. Ze sprikt altijd zo sympetiek en wit die jongens van jullie echt op te monterren en de families hier zijn dan hil wè geruster. En ik ben ok weer gerust nouw ik van jouw weer mee de pen afscheid kan nemen. De groeten Piet en omhelst deur oew.

Tante Kee.

Lieve Suze, liefste Poes,

ik zal klein schrijven, dan ken er veel op het postblaadje. Vln je ze niet shoezig? In actieven dienst bennen we nog steeds, en twintig keer in de maand bennen we portvrij. En achterop komt je hele doopheel, naan en nummer en onderdeel en ..... standplaats. Waar om ook niet? Heb ik daarom maar steeds tegenover jouw verzwaer, waar oflik versies zit? Zetten ze

datteze een tegenprestatie verdiend hebben. Waarvoor? omdat teze tegen de zin naar Indië gesaan bennen? Vooruit ze krijgen mijn velletjes. Bij ons ken er altijd nog wel wat van af. Weet je, wat offik vandeweek hier hoorde? Niks te roken, niks te drinken en dè ~~noen marnisse~~ en artellerst net as zullie.

En die zitten nouw in Semarang, standplaats Semarang kennen ze op de brieven zetten, en kenn en elke avond naar de film geaen wij hebben geen film, omdatte we geestraft bennen. De filmoperateur van de Welvaart heeft een film kepot gedraaid en nouw zegt je Welvaart in Batavia: je krijget eker geen film meer. Zal die operateur een zorg wazen, maar de onges op de posten, waarvoor het. je enige ontspanning is? Hoe kennen nu menschen, die zo weinig van et leven van de soldaat afweten, plast worren met zijn geestelike n materejle verzorging zoas dat bet! Waren ze maar eens een half iar bij de troep geweest, dan zonen ze wel weten, wat offeze met e ene pennestreek kepot man. Heel wat meer as een stuk gheloid. En ze kondigen dit aan de Wapenbroeders in een vroschertsend verhaalje. Ze rppen er niks van. Welvaart, zeze in Dadapajam of Moentfoel en in plaats van op Batavia, wen ze weten wat oftet beteat as de rantsoenen een maand aat bennen. Heeft er soms and zijn bonnen niet op tijd inkerd en is dit de straf?

par laat ik niet kankeren, want Locomotief heeft gestaan, as die boot waarmee wij vertrekbp 1 November uit Holland is voken. Daar gaan wij mee v stond er in, as hij terminste gander bestemming krijget. Mrouw heb ik alweer horen

aan het geestelijk voedsel overeten, denk ik. Ze zeeën, asdat hij bibliothecaire-dysenterie had.

Ik zie, liefste Poeske, asdat ik al aardig tegen het eind van mijn velletje begin te komen. Ik zal bet dus verder kort moeten maken. Alleng moet ik je nog vertellen van die jongen van het derdtende, die terug is gekomen uit Holland. Hij was hier met een beenschot naar huis gestuurd met nog 72 andere. En hiervan zatten er alweer 60 in Indië. Hij had zijn eiges net zo lang laten keuren totdat hij weer terug kon. Hij kon het in Holland niet withdrewen. Hoe zour dat zitten? Zo zal het toech niet met mijn gaan anders moet je elke avond mijn brefels maar oppbergen, dat ik snachts niet wegen kon lopen. Ik denk, asdat deze jonges niet zo'n trekpleister hadden assik, die nog blijft aantreken over duizende kilometers zee en land.

En assik weer weg wil, moet jij maar mee gaan. Er zal bij het Rooie Kruis nog wel een haantje te vinden wazen. Ze hebben mijn al gezegd, asdat ik toech wel hier kon blijven en met de handschoen trouwen en dan jij overkomen. Maar ik zeg maar zo: assik trouw wil ik er zelf bij wazen. Liefste Poeske, ik heb net gezien, asdat ik de brief nooit dicht kan plakken, omdat ik op de randjes heb geschreven. Ik moet stoppen, omdat de posterijen mijn het papier voor de voeten wegmaaien. Nog gauw honderdduizend kriebelzouren van hem, die zich noemt

je

Jan.

Soldaat eerste Klasse
der Infanterie

Verlof.

Het is een druilerige morgen, het dreigt naar regen (goed voor de stof) en de bergtoppen zitten in de watten. Ik vertrok met een meisje meer en kwam terug met een soldaat minder. En voorralt de M. P. mij lastige vragen stelt: dat meisje hoorde bij die soldaat en de soldaat had permissie om een nacht over te blijven, omdat ze pas getrouwd waren.

De wagen was vol verblede en jaloerse bliken; verblede op het meisje en jaloerse op de soldaat. Zelfs de M. P., die controleerde, wierp meergenoemde bliken, weliswaar in diensttijd, maar tenslotte is een M.P. er ook maar een mens. Neerland van de Gombel komt de bakkers-ovenlucht van Semarang als een hittegolf op je af en zuigt en plakt zich aan je. Bij Karangpanas (het is er panna's!) stappen soldaat en meisje uit. De jaloerse en verblede bliken worden weemoedige: en verhangende bliken. Triandi af naar de Tijgerclub. Het lauwarne water in de mannikamer spoelt het stof en vuil weg en even later slenteren we langs de Bodjong, Doewet, Depok en Kranggan. We winkelen op Pasar Djohar — betalen met een zucht twee vijftig voor een pakje Zipper — en tawarren bij een Chinees op allerhande dingen. Je ziet een regenhoog van kleuren, waarvan zwart en grijs domineren, omdat de prijzen „zwart" zijn, wat je op den duur te „grijs" vindt. En dan val je, nat van zweet, en moe, ergens in een toko neer en betaal je een pop voor een flesje limoen en je voelt je weer afgezet, omdat je voor een gelijksoortig flesje in de cantine maar veertig cent betaalt. Je drinkt, je zweet, je rookt en je tuurt naar de voorbijgangers, waarvan het vrouwelijke gedeelte het meest je interesse heeft.

„Er valt hier ook niets te beleven", hoor ik aan het tafeltje naast me. En toch: zet je oren en ogen open en je wordt enkele ervaringen rijker, al wordt je misschien eventredig armer aan roepia's. Ik kwam in de Franse bar, waar een groot-majoor met een sergeant en een korporaal zaten. Genoegrijk met z'n drieën, elkaar rondjes gevend en elkaanders Highway's rokend. Ik kwam in Toko Oen, waar een luitenant en een soldaat onder gezellige kout een biestuk verorberden. Democratie in het leger. Gezonde democratie, welke de onderlinge verstandhouding bevordert en het moreel in de troep hoog houdt.

En zo observeerde ik ook een paar burgers, die met een kapitein een lufenis kwamen zoeken in „Au Ohien qui fume". En ik hoorde het oordeel van de burgers. „Ha, die Tijger", begeroette me een der burgerij. „Bonjour mes amis", zei ik, om in de stijl van de zaak te blijven. Het gezelschap had een vrolijke lui, waaraan het edele voocht van Schiedam hoogstwaarschijnlijk een niet geringe stoot had gegeven. Een der burgers pakt me bij mijn arm en zegt tegen de kapitein: „Mag ik U even mijn grote vriend voorstellen: De Tijger! En kijk nu maar niet zó, want hij is met z'n drie strepen veel hoger dan jij met je drie sterren, want hij is van de Tijgerbrigade en jij bent maar van de... ja waar ben jij

eigenlijk van?" Burger nummer twee laat inmiddels iets aanrukken, wat men gemeenlijk in kleine glaasjes drinkt en zegt: „zeg kom nou zitten en laten wij drinken op de hele Tijgerbrigade. Jij — dit tegen de kapitein — moogt ook meedoen, al ben je dan geen Tijger". Er wordt geklonken en gekronken. „En toch ben jij niet zo hoog als hij", herhaalt burger nummer één tegen de kapitein. Deze toch schijnbaar een beetje bedusd, zegt me: „Zegt U me nu eens eerlijk; ik hoor wel niet bij de Tijgerbrigade, maar wij hebben toch ook onze plicht gedaan!" Waarop de burgerij prompt inviel met: „Moest er nog bij komen ook, maar toch is hij veel hoger dan jij!" Er restte mij nog een half uur en in dat halve uurje was in elk geval Bacchus meer in trek dan Mars.

Toen kwam de weg terug; zonder soldaat en zonder meisje en toen ik weer „thuis" was en op mijn tampaetje lag, hoorde ik nog: „En toch is hij veel hoger dan jij!"

En dan valt er in Semarang niets te beleven???

Gen. Kruls „Op inspectie"

Maasbode 27 Oct.

Generaal Kruls heeft over zijn reis door Nederlandsch-Indië bij Eliseviete Amsterdam een boekje doen verschijnen „Op inspectie". Het werk geschreven op de heen- en terugreis in even vlot tempo als de reis zelf verliep. Er is in deze generaal-eele journalist verloren gegaan. Opvallend is, hoe openhartig de jongeren in Indië met de generaal konden praten (zeits emdelees over de aard-pel-pureel) en deze is vol lof over de hele legernacht aldaar, met name over de oorlogsvrijwilligers, en de stoottroepen. Een bijzonder wordt van Indis brengt hij ook aan te geestelijke verzorgers. Duidlek springt uit dit boekje ook het belang op de voorgrond, dat onze soldaten in Indië hebben bij een goed Trofrot over de gehele linie.

Over het geheel was de indruk van de generaal voortreffelijk. Hij schrijft: „Laten wij toch nooit geven, dat een Nederlander geen pldaat is en geen soldaat kan worden. Dat dit een sprookje is, een prijje voor de raak, bewijzen de vrijhgers en diensplichthigen, die in die niet alleen hun plicht doen, maarich gedragen als soldaten van forst. De Nederlander is een eerste-ss soldaat, waarop men kan reken, ook onder de moeilijkste omstaheden, een soldaat, die zijn ede nummer weet te behouden eren goed begrip voor discipline en praadschap bezit. Een soldaat, die die wil weten, waarom hij die en waarvoor hij vecht of zelfs sterken soldaat, die vertrouwen „Will men stellen in zijn aanvoerders".

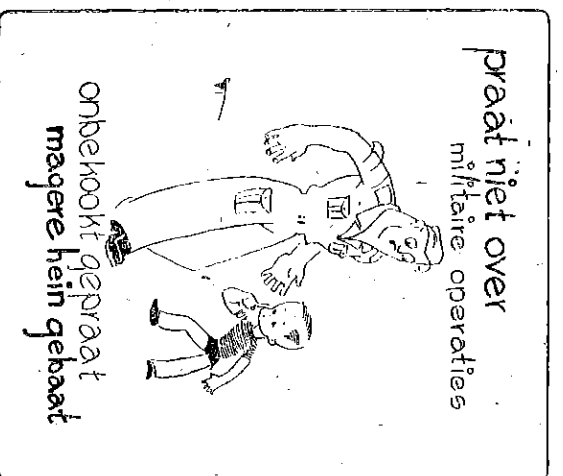
In onze soldaten in Indië, als generaal Kruls „Vindt men goede eigenschappen van ons volk af voren komen; de kwade zijn erf natuurlijk, maar schijnen miry geprononceerd".

Jij een prullemand.

Mijn allerliefste engelichte, schattige lieveling? Mon chérie, adoe, ik hangen naar dit ogenblik, ik jou immer schrijven. Isterr veel wery hope, now you know, ich hebbe die Mijn darling, nu we ge licht hebben, nu voel ik pas dat zeis veel van je houd. Ik zo eam bij een petroleumlamp met z'r jou. Jij vertellen veel liets in 't laatste soeraf, ik bij zijn, mij meer denken aan jou. Adoe, jij niet leuk; jij naar bloSCOOP met Robby.

Ik isterr niet bij, isterr veel ker-djah. Nu komen Woensdag of Don-derdag. Dan jij isterr niet huiswerk, he schat. Wij samen pili cinema. Darling, you must remember, that I love you, en ik vragen jij mij veel lief, of isterr niet meer met mij. Mijn hart, adoe, hij iedere minuut wel ten keer klop-klop. Ik denk een klein beetje perliebt met jou. Ik vragen jij ook met mij perliebt? Of heeft een other one je hart gestolen? Isterr dit zijn, ik ook een ander zoeken. Ik hopen jij niet zo, ah..... adoe, ik isterr dood gaan van per-hebtheid. My Love, ik wou, ik weten wil, wanneer trouwen sama-sama.

Je Pienewiet.

Colonnerrijden.

Aan de jongens van de A. A. I.

Colonne, net een grote slang. Wat is zij fors, wat is zij lang. De jongens aan het grote stuur. Zo rijden ze van uur tot uur Met zongebruinde bovenhijf De benen na een uur wat stift..... Ze rijden!

De trucks, zo zwaar en breed op zij, Ze daveren alsmaar voorbij. En menig brulverbrande smutt Tuurt ingespannen voor zich uit. De voet constant op 't gaspedaal, Zo gaat het verder paal na paal. Ze rijden!

Het valt niet mee, zo'n lange tocht. Men neemt gestaag maar bocht na bocht. De ritte tovert stof en zand. Hier in dit moodie tropenland. Ze klemmen zich aan 't stuurwiel vast, De motor brult, verwerkt zijn last. Ze rijden!

Zij rijden al 't verkeer voorbij. Hij vloekt, want soms de weg is stuk. De wagen bokkert, schudt en kreunt, De weg, de berm en alles dreunt. Met wolven gaat het stof omhoog..... Daar gaat de slang met wijden boog. Ze rijden!

En als de uren zijn vergaan. En zon recht-vóór alsmaar blijft staan. Dan is zo'n kraap, bestoft en nat, De hele boel veel even zat. Maar dan denkt hij aan 't grote doel Krijgt hij weer een voldaan gevoel: Ze rijden!

Als dan de dag weer is gegaan. De zon haar taak heeft afgedaan. Dan rijden zij nog steeds maar door In 't donker..... op het lichtje vóór. De motor brult nog steeds zijn lied. Het doel ligt ver nog in 't verschiet: Ze rijden!

Als zo'n colonne je passeert Met jongens, vrij en onverveert, Dan doet het goed je warme hart. Je ziet ze monter bij de start. Nu zijn ze moe en vies-bezweet. Doch geén, die van gekanker weet: Ze rijden!

Je staat daar aan de weggelkant Ook voor een taak hier in dit land En overdent: „Die jongens daar Ze doen het toch, ze klaren 't maar..... ZE RIJDEN!"

N. de Jongh, Rotterdam.

Je ziet een regement van Aluren, waarvan zwart en grijs domineeren, omdat de priezen „zwart” zijn, wat je op den duur te „grijs” vindt. En dan val je, nat van zweet, en moe, ergens in een toko neer en betaal je een pop voor een flesje limoen en je voelt je weer afgezet, omdat je voor een gelijksvoortig flesje in de cantine maar veertig cent betaalt. Je drinkt, je zweeft, je rookt en je tuurt naar de voorbijgangers, waarvan het vrouwelijke gedeelte het meest je interesse heeft.

„Er valt hier ook niets te beleven”, hoor ik aan het tafeltje naast me. En toch: zet je oren en ogen open en je wordt enkele ertvingen rijker, al wordt je misschien evenredig armer aan roepia's. Ik kwam in de Franse bar, waar een groot-majoor met een sergeant en een korporaal zaten. Genogelijk met z'n drieën, elkaar rondjes gevend en elkanders Highway's rokend. Ik kwam in Toko Oen, waar een luitenant en een soldaat onder gezellige kout een biestruk verorberden. Democratie in het leger. Gezonde democratie, welke de onderlinge verstandhouding bevordert en het moreel in de troep hoog houdt.

En zo observeerde ik ook een paar burgers, die met een kapitein een lateinis kwamen zoeken in „Au Ohien qui fume”. En ik hoorde het oordeel van de burgers. „Ha, die Tiger”, begroette me een der burgerij. „Bonjour mes amis”, zei ik, om in de stijl van de zaak te blijven. Het gezelschap had een vrolijke bui, waaraan het edele vocht van Schiedam hoogstwaarschijnlijk een niet geringe stoot had gegeven. Een der burgers pakt me bij mijn arm en zegt tegen de kapitein: „Mag ik U even mijn grote vriend voorstellen: De Tiger! En kijk nu maar niet zó, want hij is met z'n drie strepen veel hoger dan jij met je drie sterren, want hij is van de Tigerbrigade en jij bent maar van de.... ja waar ben jij

te Amsterdam een boekje doen verschijnen „Op inspectie”. Het werd geschreven op de heen- en terugreis in even vlot tempo als de reis zelf verliep. Er is in deze generaal een journalist verloren gegaan. Opvallend is, hoe openhartig de jongeren in Indië met de generaal konden praten (zelfs eindeloos over de aardpe-puree!) en deze is vol lof over de hele legermacht aldaar, met name over de ootlogsvrijwilligers, en de stoottroepen. Een bijzonder woord van hulde brengt hij ook aan de geestelijke verzorgers. Duidelijk springt uit dit boekje ook het belang op de voorgrond, dat onze soldaten in Indië hebben bij een goed Th-front over de gehele linie.

Over het geheel was de indruk van de generaal voortreffelijk. Hij schrijft: „Laten wij toch nooit gerven, dat een Nederlander geendaat is en geen soldaat kan worden. Dat dit een sprookje is, een prijje voor de vaak bewijzen de vrijwilligers en diensplichtigen, die in het niet alleen hun plicht doen, maar ook gedragen als soldaten van forat. De Nederlander is een eerste-igs soldaat, waarop men kan rekenen, ook onder de moeilijke omstandigheden, een soldaat, die zijn keihumuur weet te behouden er een goed begrip voor discipline en ieraadschap bezit. Een soldaat die, die wil weten, waarom hij dit en waarvoor hij vecht of zelfs sterpen soldaat, die vertrouwen wil men stellen in zijn aanvoerders”.

In onze soldaten in Indië, als generaal Knuls, vindt men goede eigenschappen van ons volk t voren komen; de kwade zijn er k natuurlijk, maar schijnen niet geprononceerd”.

Hij een prullemand!

Mijn allerhiefste engeltje, schattige lieveling?!

Mon chérie, adoe, ik angen naar dit ogenblik, ik jou innen schrijven. Isterr veel werk hope,

now you know, ich liebe di hicht hebben, nu voel ik pas dat ziels veel van je houd. Ik zo esam bij een petroleumlamp met zer jou. Jij vertellen veel lies in laatste soerat, ik bij zijn, nu meer denken aan jou.

Adoe, jij niet leuk; jij ran naar bioscoop met Rabby.

Tuurt ingespannen voor zich uit. De voet constant op 't gaspedaal, Zo gaat het verder paal na paal.

Ze rijden!

Het valt niet mee, zo'n lange tocht. Men neemt gestaag maar bocht na bocht. De hute tovert stof en zand. Hier in dit mooie tropenbeest, Ze klemmen zich aan 't stuurwiel vast, De motor brult, verwerkt zijn last.

Ze rijden!

Zij rijden al 't verkeer voorbij. Bevolking staat soms in de rij. Ze kijken naar dit slangenbeest, Doch naar de jongens wel het meest. Een menig man en menig vrouw Denkt opgelucht: Daar zijn ze nuw!

Ze rijden!

Zo'n jongen op zo'n grote truck Hij vloekt, want soms de weg is stuk, De wagen boldert, schudt en kreunt, De weg, de berm en alles dreunt. Met wolven gaat het stof omhoog..... Daar gaat de slang met wijden doog.

Ze rijden!

En als de uren zijn vergaan En zon recht-vóór alsnaar blijft staan, Dan is zo'n knaap, bestoft en nat, De hele boel wel even zat. Maar dan denkt hij aan 't grote doel Krijgt hij weer een voldaan gevoel:

Ze rijden!

Als dan de dag weer is gegaan, De zon haar taak heeft afgestaan, Dan rijden zij nog steeds maar door In 't donker..... op het lichtje vóór. De motor brult nog steeds zijn lied, Het doel ligt ver nog in 't verschiet:

Ze rijden!

Als zo'n colonne je passeert Met jongens, vrij en onverveert, Dan doet het goed je warme hart. Je ziet ze monter bij de start, Nu zijn ze moe en vies-bezweet, Doch geen, die van gekanker weet:

Ze rijden!

Je staat daar aan de weggekant Ook voor een taak hier in dit land En overdenkt: „Die jongens daar Ze doen het toch, ze klaren 't maar.....”

ZE RIJDEN!”

N. de Jongh, Rotterdam.

MASHMAN & STROINK S.M.G.

DE TIJDSCHRIFTEN
Redactie:
Maj. M. F. A. Broek,
Kaplt. M. J. O. Branse,
Sgt. J. G. M. C. van Asseldonk

DE TIJDSCHRIFTEN
Weekblad van De Tigger-Brigade
No. 50
Secretariaat en Administratie:
DIENST WELFARE
Tel. Smg. 220

ZATERDAG, 1 NOV. 1947.

OPLAG 7500

AFSCHEID VAN OVERSTE VAN WEIZENES.

„In verband met mijn plotseling vertrek was het mij niet mogelijk persoonlijk afscheid te nemen van al mijn collega's en vrienden van de Tigger-Brigade.

Ben woord van diepe dank aan al mijn onderhebbers van 2—6 R.I. voor hun medewerking, steun en toewijding bij mijn taak als commandant.

Ik neem thans afscheid van u en wens u een Goede toekomst toe en druk in gedachten u allen de vriedehand.

Tot in „Het Vaderland". Good luck en God bless you!
J. A. Ch. M. van Weizenes
Luit.-Kolonel

De Overste van Weizenes heeft het zeesd verlaten en het bataljon wacht nu op haar nieuwe commandant, de derde sinds het vertrek uit Nederland. Overplaatsingen horen nog het leger, alleen zijn wij vaak nog niet militair genoeg om ze als vanzelfsprekend te aanvaarden.

Overste van Weizenes was een man met uitgesproken meningen, de hij niet onder stoelen of banken stak, een felle democraat, wars van alle uiterlijk vertoon en met een open oog voor de moeilijkheden van zijn soldaten. „Als je mat hebt, kom je weer bij mij."

Daar ben ik voor" zei hij meermalen en op zijn kamer heeft hij meer van zijn ondergeschikten ontvangen zonder dan met verzoekschrift.

Zijn grote trots was de bezokers rond te leiden langs de buitenposten en hen de goede verstandhouding te demonstreren, die er heerste tussen zijn soldaten en de burgerbevolking. In het gebied West van Semarang heeft hij op zijn wijze orde, rust en veiligheid gebracht zonder kennis van de Indische bestuursmethode, zonder kennis van de taal, maar steunend op zijn principe, dat de inheemse

Verkoopt de huid van den Beer niet voordat ge hem gevangen hebt.

In een der Nederlandse dagbladen van 20 October (Volkskrant-De Tijd - Parool?) stond een artikel van de parlementaire redacteur Getield: „Soldaten keren terug".

Het artikel beschrijft de demobilisatie en wekt verwachtingen op, die heel wat beroering in de troep en vermoedelijk ook in Nederland verwekt hebben. De schrijver begint met te vertellen, dat de eerste boot met OVWers eind December in Nederland verwacht wordt en dat verder elke week een schip met 1500 man naar Nederland zal terugkeren. Laat ik beginnen met te zeggen, dat ik hoop, dat de schrijver gelijk heeft. Ik hoop dat, maar zekerheid is er allerminst. De suggesties in dit artikel zijn wel wat voorbarig te noemen. Immers, wat weten wij officieel? De regering heeft inder tijd medegedeeld, dat de troepen

bevolking „geen haar" minder was dan wij. Hoe gloeiend kon hij zijn beschermelingen verdedigen en hun goede zijden naar voren brengen! Bij zijn afscheid merkte hij op, dat het Zeesd een goede naam had bij de bevolking. Dit is wel het sterkst gebleken bij de doorbraak naar het Westen tijdens de politonele actie, toen de troepen met enthousiasme werden binnen gehaald en spontaan geholpen werd om de versperingen op te ruimen. Deze streek was al van te voren „muru" gemaakt door hetgeen de bevolking van de

Heelsteren over de bevolking had gezien en gehoord. Overal, waar iets voor de soldaten te doen was, zag men de Overste: bij acties vanzelfsprekend, bij de Niwa-voorstellingen, bij sportwedstrijden, ook bij de doevigegang naar het kerkhof. Ook de burgerij in zijn gebied kon de feest of plechtigheid vieren of de Overste vertoonde zich en nam met belangstelling deel.

Overste Weizenes heeft een taak, die hem zeer dierbaar was, neergelegd. Ander werk wacht hem. Onze beste wensen vergezellen hem op zijn verdere weg.
J. v. A.

dienst twee jaar zou duren met een speling van twee maanden. De eerste OVW-bataljons zouden dus tussen November '47 en Februari '48 worden afgevoerd, maar de gering heeft geen datum, geen maand of dag genoemd. Officieel staat dus nog niets vast. En zo lang officieel niets bekend is, kunnen we ons beter van het noemen van data onthouden. Er staat anderszins ook niet vast, dat we pas in April of Mei zouden vertrekken, zoals sommigen weten te vertellen.

Verder vertelt schrijver, dat we een maand ontschepingsverlof zullen krijgen. Ons is indertijd medegedeeld, dat dit zes weken zou zijn, maar daarover zullen we niet redetwisten. Familieleden mogen niet aan de kade komen om ons af te halen, maar worden door de burgemeester verwittigd, wanneer het betrokken familie lid thuis komt. Zeer juist! Al dat plengen van tranen en zoenen in het openbaar geeft maar aanstoot! We worden ontrangen door de overheid (Speeches en Wilhelmus).

SOEKARNO IS DE VIJAND NIET

„Soekarno is de vijand niet, maar Beel, Niet Sjarifoedin, Spoor dient men te beren, Voor ook ons kruost verbloed is aan een veldman."

(Theun de Vries in „De Waarheid").

Soekarno is de vijand niet..... hij lachte. Toen 't Japenbroed de vrouw van zijn volk verkrachtte; Toen neergeslagen werd beschaving en cultuur. En stad en dorp verging in het barbaer vuur. Soekarno is de vijand niet..... hij heeft zijn volk toch lief? En geeft het over aan de plunderaar en dief; Hij zetelt in zijn rijke woning..... hij regeert. Terwijl Madoera van de honger schier crepeert!

Soekarno is de vijand niet..... hij meent het goed; En roversbenden drinken het onschuldig bloed. Hij praat, hij confereert, hij gilmlacht en hij eet..... En een miljoenenvolk verkommert in zijn leet.

Men kere Sjarifoedin niet..... hij is een diplomaat, Die propaganda voert voor plagers van het kwaad. Hij bouwt een muur van hoogmoed op rondom een lijdend volk. En plaatst op 't bloedend hart zijn doodzijkte dolk.

Neen, Theun, het is Soekarno niet, je hebt gelijk. Noch Sjarifoedin gaf van ware vrijheid bijk. Maar, jij, zoon van een eerlijk Fries geslacht Hebt met je communisten-gif de waarheid snood verkracht.

Je drinkt uit Moskou's beker en je zinnen Zijn vreemd gevormd aan ons volk, dat vrijheid wist te minnen. Neen, Theun, ons kruost zal niet verbloeden aan een vaan, Zolang het ver van jou begnisen blijft staan.

S. de Vries
O.-11-6 R.I.

Verder krijgen we een kout, waarin een handleiding, hoe en wat we doen moeten. Dat is niet overbodig. Er zullen wel de nodige wenken in voorkomen over onze houding thuis (geen voeten op tafel leggen of as op de grond gooien) — onze houding in het openbaar (blanke meisjes zijn weer anders) en drinkend en een andere dingen. Mogeijk komt er ook nog een handleiding in voor van wat we moeten laten. En als dat allemaal gebeurd is, worden we ieder apart per autobus franco aan huis afgeleverd. Nederland heeft bijkbaar geen vervoers-problemen meer — een boffer als we willen zitten!

Dan beschrijft schijver de Sociale Dienst. Bij de Gewestelijke Arbeidsbureaux komen 25 kantoren, waarin zitting hebben het Hoofd van de Sociale Dienst, de Directeur van het bureau en een eigen troepen-officier. Hier gaat men zich melden en wordt een geschikte baan uitgezocht. Het lijkt me wel wat optimistisch. Het staat er op papier heel aardig, maar ik geloof, dat theorie en praktijk wel wat anders zijn.

Waar haalt men b.v. al die eigen troepenofficiëren vandaan? Want mag men verwachten, dat er één officier is, die iedere man van zijn eigen onderdeel kent?

Als de verloftijd verstreken is, gaan we naar het demobilisatie-centrum Huis ter Heide. Daar worden we — aldus schrijver — in één dag burger gemaakt. Dat is vng! De meeste OVWers hebben ruim drie jaar soldaatje gespeeld en dan in één dag omschakelen? We krijgen daar een bonus, een burgerpak met verder de nodige punten om de rest der bur-

gekleed aan te schaffen. (reke- of in het kamp, of in een magazijn in een der steden verstrekt, waartoe de ex-militair een tussentijds autootje zal maken. Hoera! Een autootje langs Nederlands dreeven. Zingend rijden we door de gouwen van Nederlands schoon. Een jubelende menigte langs de weg (zonder de duim omhoog) zal ons toewenden en begroeten. En C. & A., Hollenkamp en Peek en Cloppenburg zullen hun deuren openen en het khaki pakje zal worden vervangen door een blauw, grijs, bruin of zwart burgerkloofje met of zonder visgraat! En van de bonus en met behulp van de verstrekte textiel punten kopen we een hoed, overjas, broodden, hemden, sokken en wat meer tot des burgers aanzien hoort. En als we dan nog geld over hebben...

Er is veel waars in het artikel van de parlementaire redacteur, veel staat erin wat we reeds wisten, maar ook veel wat wel wat voorbarig is. De verwachtingen staan alle nog op losse schroeven — er is nog zoveel dat herzien kan en moet worden en zolang geen officieel bericht van regeringswege bekend is, moeten we het artikel met een korreltje zout nemen. Velen, die het artikel zelf gelezen hebben, leidt het tot een niet-verantwoord optimisme en onze families en kennissen in Nederland maken zich waarschijnlijk te eerder illusies. Laten we ons dan de velden houden — we hebben in al de tijd, dat we in dienst zijn toch wel veergeld genoeg gegeven.

Laten we de huid van den beer niet verkopen, voordat we die gevangen hebben.

J.v.A.

te aanvaardden

Overste van Welzenes was een man met uitgesproken meningen, de hij niet onder stoelen of banken stak, een felle democraat, wars van alle uiterlijk vertoon en met een open oog voor de moeilijkheden van zijn soldaten. „Als je wat hebt aan je maar bij mij. Daar ben ik voor” zei hij meermalen en op zijn kamer heeft hij meer van zijn ondergeschikten ontvangen zonder dan met verzoekschrift.

Zijn grote trots was de bezoezers rond te leiden langs de buitenposten en hen de goede verstandhouding te demonstreren, die er heerste tussen zijn soldaten en de burgerbevolking. In het gebied West van Semarang heeft hij op zijn wijze orde, rust en veiligheid gebracht zonder kennis van de Indische bestuurs techniek, zonder kennis van de taal, maar steunend op zijn principe, dat de inheemse

Verkoopt de huid van den Beer niet voordat ge hem

gevangen hebt.

In een der Nederlandse dagbladen van 20 October (Volkskrant - De Tijd - Parool?) stond een artikel van de parlementaire redacteur getiteld: „Soldaten heren terug”.

Het artikel beschrijft de demobilisatie en wekt verwachtingen op, die heel wat beroering in de troep en vermoedelijk ook in Nederland verwekt hebben. De schrijver begint met te vertellen, dat de eerste boot met OVWers eind December in Nederland verwacht wordt en dat verder elke week een schip met 1500 man naar Nederland zal terugkeren. Laat ik beginnen met te zeggen, dat ik hoop, dat de schrijver gelijk heeft. Ik hoop dat, maar zekerheid is er allerminst. De suggesties in dit artikel zijn wel wat voorbarig te noemen. Immers, wat weten wij officieel? De regering heeft inder tijd medegedeeld, dat de troepen

het sterkst gebieken bij de doorbraak naar het Westen tijdens de politoniele actie, toen de troepen met enthousiasme werden binnengehaald en spontaan geholpen werd om de versperdingen op te ruimen. Deze streek was al van te voren „murw” gemaakt door hetgeen de bevolking van de Hollanders over de demarctielijn had gezien en gehoord.

Overal, waar iets voor de soldaten te doen was, zag men de Overste: bij acties vanzelfsprekend, bij de Niwa-voorstellingen, bij sportwedstrijden, ook bij de doevigegang naar het kerkhof. Ook de burgerij in zijn gebied kon geen feest of plechtigheid vieren of de Overste vertoonde zich en nam met belangstelling deel.

Overste Welzenes heeft een taak, die hem zeer dierbaar was, neergelegd. Ander werk wacht hem. Onze beste wensen vergezellen hem op zijn verdere weg.

J. v. A.

dienst twee jaar zou duren met een spelng van twee maanden. De eerste OVW-bataljons zouden dus tussen November '47 en Februari '48 worden afgevoerd, maar de gering heeft geen datum, geen maand of dag genoemd. Officieel staat dus nog niets vast. En zolang officieel niets bekend is, kunnen we ons beter van het noemen van data onthouden. Er staat anderszits ook niet vast, dat we pas in April of Mei zouden vertrekken, zoals sommigen weten te vertellen.

Verder vertelt schrijver, dat we een maand ontschepingsverlof zullen krijgen. Ons is inder tijd medegedeeld, dat dit zes weken zou zijn, maar daarover zullen we niet redetwisten. Familieleiden mogen niet aan de kade komen om ons af te halen, maar worden door de burgemeester verwittigd, wanneer het betrokken familieid thuis komt. Zeer juist! Al dat plengen van tranen en zoenen in het openbaar geeft maar aanstoot! We worden ontvangen door de overheid (Speeches en Wilhelmus),

van slachtofferen van ware vrijheid bijk. Maar jij, zoon van een eerlijk Fries geslacht, heb met je communisten-gif de waarheid snood verkracht. Je drukt uit Moskous beker en je zinnen zijn vreemd geworden aan ons volk, dat vrijheid wist te minnen. Neen, Theun, ons kroost zal niet verbloeden aan een waar, Zolang het ver van jou beginselen blijft staan.

S. de Vries
O.-II-6 R.I.

Rade Kritis (Kritiek met broodjes) en de case (aankersvanging) (rekenen). Verder krijgen we een couvert, waarin een handleiding, hoe en wat we doen moeten. Dat is niet overbodig. Er zullen wel de nodige wenken in voorkomen over onze houding thuis (geen voeten op tafel leggen of as op de grond gooien) — onze houding in het openbaar (blanke meisjes zijn weer anders) en duizend en een andere dingen. Mogelijk komt er ook nog een handleiding in voor van wat we moeten laken. En als dat allemaal gebeurd is, worden we ieder apart per autobus franco aan huis afgeleverd. Nederland heeft blijkbaar geen vervoers-problemen meer — een boffer als we willen liften!

Dan beschrijft schrijver de Sociale Dienst. Bij de Gewestelijke Arbeidsbureaux komen 25 kantoren, waarin zitting hebben het Hoofd van de Sociale Dienst, de Directeur van het bureau en een eigen troepen-officier. Hier gaat men zich melden en wordt een geschikte baan uitgezocht. Het lijkt me wel wat optimistisch. Het staat er op papier heel aardig, maar ik geloof, dat theorie en praktijk wel wat anders zijn.

Waar haalt men b.v. al die eigen troepenofficieren vandaan? Want mag men verwachten, dat er één officier is, die iedere man van zijn eigen onderdeel kent?

Als de verloftijd verstreken is, gaan we naar het demobilisatie-centrum Huis ter Heide. Daar worden we — aldus schrijver — in één dag burger gemaakt. Dat is vlg! De meeste OVWers hebben ruim drie jaar soldaatje gespeeld en dan in één dag onschakelen? We krijgen daar een bonus, een burgerpak met verder de nodige punten om de rest der bur-

gerkleedij aan te schaffen. (reke- of in het kamp, of in een magazijn in een der steden verstrekt, waar toe de ex-militair een tussentijds autootochtje zal maken. Hoera! Een autootochtje langs Nederlands drevren. Zingend rijden we door de gouwen van Nederlands schoon. Een juichende menigte langs de weg (zonder de duim omhoog) zal ons toewuiven en begroeten. En C. & A., Hollenkamp en Peek en Cloppenburg zullen hun deuren openen en het khaki pakje zal worden vervangen door een blauw, grijs, bruin of zwart burgerkloofje met of zonder visgraat! En van de bonus en met behulp van de verstrekte textiel punten kopen we een hoed, overjas, boorden, hemden, sokken en wat meer tot des burgers aanzien hoort. En als we dan nog geld overhebben...

Er is veel waars in het artikel van de parlementaire redacteur, veel staat erin wat we reeds wisten, maar ook veel wat wel wat voorbarig is. De verwachtingen staan alle nog op losse schroeven — er is nog zoveel dat herzien kan en moet worden en zolang geen officieel bericht van regeringswege bekend is, moeten we het artikel met een kortelike zout nemen. Velen, die het artikel zelf gelezen hebben, leidt het tot een niet-verantwoord optimisme en onze families en kennissen in Nederland maken zich waarschuwig. De eerste illusies. Laten we ons aan de feiten houden — we hebben in al de tijd, dat we in dienst zijn toch wel teergeld genoeg gegeven.

Laten we de huid van den Beer niet verkopen, voordat we die gevangen hebben.

J.v.A.

POSTBLADEN.

Met ingang van 1 Nov. komt eindelijk de wijziging in het postverkeer tot stand, die reeds lang tevoren was aangekondigd en die we al bijna weer vergeten waren. De postbladen worden ingevoerd. Iedereen krijgt voortaan **TWIN-TIG** van die velletjes papier, die tegelijk enveloppe zijn, om daarmee zijn gratis correspondentie af te doen. De practijk heeft bevestigd, dat dit aantal het gemiddelde verbruik van den militair is en vijf brieven per week betekent inderdaad ook heel wat voor de meesten van ons. De blaadjes zijn aan drie zijden beschrijfbaar, zodat er toch nog heel wat op kan.

Als je iets van de post wil weten moet je natuurlijk bij sgt. Verlaar zijn op het Veldpostkantoor. Dies hebben wij hem gevraagd en het onderzocht uit de kan gezwaagd, ditmaal zonder het lid op de neus te krijgen. Dat veldpostkantoor heeft veel zaken te regelen. Het gaat niet alleen om de duizende brieven, die dagelijks in en uit gaan. Daarnaast worden postwissels geind en uitbetaald, telegrammen verzonden, postzegels verkocht en voor de pakketpost gezorgd. Dat laatste is ook geen kleinigheid. In Semarang bedroeg het aantal uitgaande pakketten gemiddeld honderd per dag. Voor elk pakket is een ingewikkelde procedure nodig, talloze formulieren moeten worden ingevuld en het pakje de deur uit gaat en... vaak moet het eerst nog eens opnieuw worden ingepakt. Sinds het verblijf in Salatiga werden door de T-Brigade 1500 pakketten verzonden. Dat zijn dan nog alleen de echte postpakketten, niet de zogenaamde brief pakketten. Uit Holland was de aanvoer veel groter. 2100 mensen in Nederland meenden een pakje naar de T-Brigade te moeten sturen. Van alles gaat er over en weer. De een stuurt suiker naar huis en de ander krijgt van zijn vrouw een pondje van dat zoete spul toege-stuurd. Zeep uit Indië kruist onderweg een pakje met zeep uit Nederland enz. En het gaat met die zeepst-de laatste tijd ook wat vlotter. Er waren al pakjes aangekomen, die slechts vijf en zelfs vier weken onderweg waren geweest. Toch is het nog niet aan te bevelen om trossen pisang en doerians in een pakket te verzenden. Ze konden bij aankomst wel eens rot zijn!

Maar we moeten het nog even over de briefpost hebben, die toch altijd nog het voornaamste is. Wat is nu eigenlijk het nut van die postbladen? Werden ze ingevoerd om het schrijven te beperken? Mogen we niet zoveel naar huis schrijven? Neen, de eerste opzet is om het gewicht van de post te verminderen. Menigeen gebruikt postpapier met een groot percentage „dood” gewicht. Zwarte enveloppen, zwaar, glanzend papier weegt veel, terwijl met minder „gewichtig” schriftmateriaal hetzelfde resultaat kan worden bereikt. Voor de aankomst van de tweede divisie gingen er reeds driehonderd duizend brieven van de militairen per week naar Hol-

land. Als men daarop gemiddeld vijf gram kan sparen, geeft dit reeds een gewichtsvermindering van anderhalve ton! Een Skyrmaster heeft een nuttig laadvermogen van vier ton, waarvan een vierde voor de post is bestemd, maar dan de gehele post. Op deze wijze spaart men dus bij hetzelfde aantal brieven reeds een vliegtuig uit. Maar sindsdien is de correspondentie nog geweldig toegenomen en 't aantal vliegtuigen maar evenredigheid niet. Vandaar de poging om de vliegpst door invoering van de postbladen te beperken tot de **ECHTE „POST NAAR HUIS”**. Deze post krijgt daardoor de voorrang, die ze verdient, het contact met thuis wordt daardoor verzekerd. Er zijn natuurlijk veel militairen, die er behalve „thuis” nog andere correspondenten op na houden, vrienden uit de voetbalclub, compagnons van de bijlatvereniging, zakkenlappers. Die verstoorden door hun veelschrijverij de goede gang van zaken. Nu zullen ze voor die extra'tjes moeten betalen of de zeepst gebruiken. Je kunt namelijk ook **BETAALDE** brieven per luchtpost verzenden. De postbladen hebben echter voorrang. Hier is dus niet degene, die het meest betaalt, de bevoorrechte. De talieven voor de „vrije” luchtpost zijn: 5 gram een kwartje, tien gram veertig cents, vijftien gram vijf en vijftig cents enz. enz.

Wanneer je kranten, foto's, tijdsaks enz. wilt verzenden per brief dan is daar de zeepst voor. Zeepst is voortaan tot twintig gram gratis en er wordt niet meer op gelast, of de brief nog iets anders bevat dan correspondentie. Als je dus je tijger in een envelop stopt komt hij gratis in Holland aan.

Het klinkt misschien raar, maar er zijn altijd nog mensen, die niet inzien, dat het **ADRES** een noodzakelijk bestanddeel is van elke brief. En niet zo maar „een” adres, maar **HET GOEDE** adres. Er zijn militairen, die allerlei wetenswaardige bijzonderheden op de enveloppe laten zetten door vrienden en kennissen, zoals Koninklijke Landmacht, Java, Nederlands-Indië, **OVVER** enz., maar de naam van het **ONDERDEEL** ontbreekt. En toch is dat het voornaamste. Anderen laten de brieven nog steeds adresseren aan Netherlands Forces SEAC, evenals in het grijze verleden. En wat zeg je van een adres als: „Sold. Zo en ZO, Stafkok T.-Brigade? En de man is niet eens bij de staf! Gelukkig kennen de sorteerders de meeste patiënten van naam, zodat de brief toch wel terecht komt, maar het is niet de bedoeling van het adresseren om puzzels op te geven!

De veldpost verzoecht dan ook, om elke adreswijziging onmiddellijk naar huis door te geven. Dit is al het allereerste, wat voor snelle verzending nodig is. Het sorteren van de post is een zwaar werk, omdat er altijd haast bij is. Des morgens komt het vliegtuig met de postzakken in Semarang aan. Daar wordt zo snel mogelijk gesorteerd op onderdelen, want in de namiddag komen de facteurs om de vuilig verbeide cor-

respondentie op te halen, die nog dezelfde avond bij den geadresseerde moet zijn.

Alzo is dus de nieuwe regeling. Toen er in April sprake was van invoering heeft deze maatregel veel penen in beweging gezet. Er is genoege tegen gekankerd, maar de postbladen zijn er toch gekomen. Nu maar eens afwachten hoe dit systeem werkt, waarbij alles er op is gericht om den soldaat in staat te stellen twintig maal per maand gratis en snel contact te hebben met thuis. En mocht in de practijk blijken, dat de normale behoeften niet worden gedekt, dan hopen wij, dat het legerbestuur tot uitbreiding zal overgaan, want geregeld postverkeer over en weer is een belang niet alleen van den soldaat maar ook van zijn gezin en van het hele Nederlandse volk. Ik zou willen zeggen ook van Indië, want onze soldaten zijn de beste propagandisten voor het nog veel te weinig gekende land van overzee.

M.B.

Op Bezoek bij het Deriende.

Het deriende zit ergens op Java, ergens op West-Java, waar ze niet op een paar kilometer meer of minder kijken. Wij hebben het een en ander over deze van ons weggerukte wapenbroeders gehoord van iemand, die hen een bezoek heeft gebracht. Het was een hele moeilijke geweest om hen te vinden, want op het hoofdkwartier, waar onze zegenman zich om inlichtingen wendde, was juist een SOS de lucht in gegaan: „Wil het deriende melden, waar het zich bevindt?” Het bleek ergens ten Noord-Westen van Bandoeng te zijn op 1200 meter hoogte. Ze hadden een heel dorp voor zich alleen en zaten na een volbrachte actie te wachten op nadere orders, die niet op zich lieten wachten. De heenreis was goed verlopen. De boot ging vanzelf en het oorvoer had in recordtijd zonder één uitvaller de tocht over de weg afgelegd. Onmiddellijk werd met het werk begonnen en dat viel niet mee. Het terrein is daar ontzettend moeilijk, de carriers konden niet volgen tegen de steile, smalle paden, paarden moesten te hulp komen voor het transport van radios en het was er bitter koud. Door een geforceerde mars van vier dagen slaagden zij erin een vijandelijke stelling, die veel last had bezorgd op te rollen. Nu zaten zij in verblijven, waar zij zich blijkaar erg „senang” voelden. Er waren geen klachten over het eten of ze kwamen er niet mee voor den dag en het modderige sawalwater, dat in bamboegootjes achter de huisjes stroomde, werkte alleen maar bij den nog niet aan dit millieu gewenden bezoeker enige walging.

's Nachts zouden ze weer verder gaan naar het Zuiden. Er werd nauwelijks over gesproken, ze waren blijkaar steeds gereed om met de hele troep à la minute op stap te gaan. Toen de gast dan ook de laatste dag van zijn ver-

blijf ontwaakte, bleek alles reeds verdwenen behalve enkele trucks met de bagage.

Het zijn zwerwers geworden, zwerwers door Java, dat toch nog groter is dan je na twee jaar Semarang zou verwachten.

Bewustigd werd de dood van korporaal Aarden van de derde compagnie. Bij een gerecht werd hij zwaar gewond en overleed kort daarna. Dit is gelukkig het enige verlies, dat tot nu toe werd geleden. Maar elke dode is er een te veel.

Emiel Franssen, de kok van de eerste compagnie, die hier al een van de eerste dagen dood verklaard en beweend was, is nog steeds in functie en zijn kookkunst heeft niet onder zijn vroegtijdige dood geleden.

De Overste stuurde op een van zijn tochten met zijn jeep ploetering op een versperring van bommen over de smalle weg. Kennelijk een hinderlaag. Gelukkig waren de aanvallers slechts met steunen bewapend.....

Tenslotte vermelden wij nog, dat aan het bataljon een nieuwe veldprediker is toegeroegd. De minne Dr. Becker, die nog niet lang geleden uit Nederland overkwam. Hij is met zijn neus in de boter gevallen!

M.B.

Het Vormingshuis.

Het vormingshuis in Salatiga, gevestigd aan de Regentslaan No. 40 begint elke week meer aan zijn doel te beantwoorden. Op de eerste plaats, omdat het aantal bezoekers gestaag toeneemt en vervolgens omdat er voor de bezoekers steeds meer materiaal komt, dat hun belangstelling kan trekken.

De tijdschriftenverzameling, waarin men een keur van allerlei periodieken aantreft, wordt voortdurend „bij” gehouden en de bibliotheek bevat allerlei werken, die je in de verre omtrek in de omgeving maar moeilijk zult vinden. Een „Indische kamer” prunkt met de modernste en beste standaardwerken over land en volk van Indië. Men vindt er verder voorlichtingsmateriaal over de actuele politieke problemen. Nederland en zijn opbouw hebben natuurlijk ook een apart plaatsje en verder is er een vertrek, dat geheel ter beschikking is van lechnur op alle gebieden van de techniek. Men kan er gemakkelijk gaan zitten en rustig het boek, dat men van interesse vindt, doorbladeren, lezen en desgewenst dingen eruit overnemen.

Dienst Vorming is er werkelijk in geslaagd hier een kleine oase te scheppen in de grauwe steer van het militaire bestaan, waar uiteraard weinig plaats is voor vele dingen, die vroeger tot ons leven behoorden, en die er in de toekomst weer toe zullen gaan behoren.

Aan iedereen wordt een bezoek van harte aan bevolen. We weten zeker, dat het bij één visite niet blijven zal.

Gemiddeld honderd per dag. Voor elk pakket is een ingewikkelde procedure nodig, talloze formulieren moeten worden ingevuld en het pakje de deur uit gaat en ... vaak moet het eerst nog eens opnieuw worden ingepakt. Sinds het verblijf in Salatiga werden door de T-Brigade 1500 pakketten verzonden. Dat zijn dan nog alleen de echte postpakketten, niet de zogenaamde brief pakketten. Uit Holland was de aanvoer veel groter. 2100 mensen in Nederland meenden een pakje naar de T-Brigade te moeten sturen. Van alles gaat er over en weer. De een stuurt suiker naar huis en de ander krijgt van zijn vrouw een pondje van dat zoete spul toege-stuurd. Zeep uit Indië kruiet uit-derweg een pakje met zeep uit Nederland enz. En het gaat met die zeeppost de laatste tijd ook wat vlotter. Er waren al pakjes aan-gekomen, die slechts vijf en zelfs vier weken onderweg waren ge-weest. Toch is het nog niet aan te bevelen om trossen pisang en doe-rians in een pakket te verzenden. Ze konden bij aankomst wel eens rot zijn!

Maar we moeten het nog even over de briefpost hebben, die toch altijd nog het voornaamste is. Wat is nu eigenlijk het nut van die postbladen? Werden ze inge-voerd om het schrijven te beper-ken? Mogen we niet zoveel naar huis schrijven? Neen, de eerste opzet is om het gewicht van de post te verminderen. Menigeen gebruikt postpapier met een groot percentage „dood" gewicht. Zwa-re enveloppen, zwaar, glanzend papier weegt veel, terwijl met min-der „gewichtig" schrijfmateriaal hetzelfde resultaat kan worden bereikt. Voor de aankomst van de tweede divisie gingen er reeds driehonderd duizend brieven van de militairen per week naar Hol-

land: 3 gram een kwartje, tien gram veertig cents, vijftien gram vijf en vijftig cents enz. enz.

Wanneer je kranten, foto's, tij-tjaks enz. wilt verzenden per brief dan is daar de zeepost voor. Zee-post is voortaan tot twintig gram gratis en er wordt niet meer op gelast of de brief nog iets anders bevat dan correspondentie. Als je dus je figer in een envelop stopt komt hij gratis in Holland aan.

Het klinkt misschien raar, maar er zijn altijd nog mensen, die niet inziden, dat het **ADRES** een nood-zakelijk bestanddeel is van elke brief. En niet zo maar „een" adres, maar **HET GOEDE** adres. Er zijn militairen, die allerlei we-tenswaardige bijzonderheden op de enveloppe laten zetten door vrienden en kennissen, zoals Ko-ninklijke Landmacht, Java, Neder-lands-Indië, OVW er enz., maar de naam van het **ONDERDEEL** ont-breekt. En toch is dat het voor-naamste. Anderen laten de brie-ven nog steeds adresseren aan Nederlands Forces SEAC, even-als in het grijze verleden. En wat zeg je van een adres als: „Sold. Zo en ZO, Stafkok T-Brigade? En de man is niet eens bij de staf! Gelukkig kennen de sorteerders de meeste patiënten van naam, zodat de brief toch wel terecht komt, maar het is niet de bedoe-ling van het adresseren om puz-zels op te geven!

De veldpost verzoekt dan ook om elke adreswijziging onmiddellijk naar huis door te geven. Dit is al het allereerste, wat voor snelle verzending nodig is. Het sorteren van de post is een zwaar werk, omdat er altijd haast bij is. Des morgens komt het vliegtuig met de postzakken in Semarang aan. Daar wordt zo snel moge-lijk gesorteerd op onderdelen, want in de namiddag komen de facteurs om de vuurig verbeide cor-

ze niet op een paar kilometer meer of minder kijken. Wij heb-ben het een en ander over deze van ons weggerukte wapenbroe-ders gehoord van iemand, die hen een bezoek heeft gebracht. Het was een hele moeite geweest om hen te vinden, want op het hoofdkwartier, waar onze zags-man zich om inlichtingen wendde, was juist een SOS de lucht in ge-gaan: „Wil het derdende melden, waar het zich bevindt?" Het bleek ergens ten Noord-Westen van Bandoeng te zijn op 1200 meter hoogte. Ze hadden een heel dorp voor zich alleen en zaten na een volbrachte acht te wachten op na-dere orders, die niet op zich lieten wachten. De heentrans was goed verlopen. De boot ging vanzelf en het convoer had in recordtijd zon-der één uitvalver de tocht over de weg afgelegd. Onmiddellijk werd met het werk begonnen en dat viel niet mee. Het terrein is daar ont-zetend moeilijk, de carriers kon-den niet volgen tegen de stelle, smalle paden, paarden moesten te hulp komen voor het transport van radio's en het was er bitter koud. Door een getoorerde mars van vier dagen slaagden zij erin een vijfandelige stelling, die veel last had bezorgd op te rollen. Nu zaten zij in verblijven, waar zij zich blijikbaar erg „senang" voelden. Er waren geen klachten over het eten of ze kwamen er niet mee voor den dag, en het modderige sawalwater, dat in bamboegootjes achter de huissjes stroomde, wek-te alleen maar bij den nog niet aan dit milieu gewenden bezoeker enige walging.

's Nachts zouden ze weer ver-der gaan naar het Zuiden. Er werd nauwelijks over gesproken, ze wa-ren blijikbaar steeds gereed om met de hele troep à la minute op stap te gaan. Toen de gast dan ook de laatste dag van zijn ver-

Het Vormingshuis.

Het vormingshuis in Salatiga, gevestigd aan de Regentslaan No. 49 begint elke week meer aan zijn doel te beantwoorden. Op de eerste plaats, omdat het aantal be-zoekers gestaadig toeneemt en ver-volgens omdat er voor de bezoek-ers steeds meer materiaal komt, dat hun belangstelling kan trek-ken.

De tijdschriftenverzameling, waarna men een keur van allerlei periodieken aantreft, wordt voort-durend „bij" gehouden en de bi-bliotheek bevat allerlei werken, die je in de verre ontrek in de omgeving naar moeilijk zult vin-den. Een „Indische kamer" pronkt met de modernste en beste stan-daardwerken over land en volk voor Indië. Men vindt er verder voorlichtingsmateriaal over de ac-tuele politieke problemen. Neder-land en zijn opbouw hebben na-tuurlijk ook een apart plaatsje en verder is er een vertrek, dat ge-heel ter beschikking is van leetuur op alle gebieden van de techniek. Men kan er gemakkelijk gaan zit-ten en rustig het boek, dat men van interesse vindt, doorbladeren, lezen en desgewenst dingen eruit overnemen.

Dienst Vorming is er werkelijk in geslaagd hier een kleine oase te scheppen in de grauwe sfeer van het militaire bestaan, waar uiteraard weinig plaats is voor vele dingen, die vroeger tot ons leven behoorden, en die er in de toekomst weer toe zullen gaan be-horen.

Aan iedereen wordt een bezoek van harte aan bevolen. We weten zeker, dat het bij één visite niet blijven zal.

BABOE'S HERB

Beste neef Piet,

Om mar derekt mee de deur in huis te vallen: ge zijt nie erg dutdelijk in oeven brief over de demobelestatie. Dan weten ze't hier bij ons veul beter wet d'r gebeuren gaat. Assik jouwen brief vergelijk mee de kraantartikelen. dan houde gj 'nen slag om oeven arm en wor ik d'r niet veul wijs uit. Zoos gj schrijft kunde d'r net zoo goed uit opmaken, de ge in Jannewarie 1949 thuskomt as in 1948. Dan weten de perslui hier 't veul beter, die noemen al 'nen datum en schrijven d'r bij det de menster 't hulle zelf verteld heet. Affijn ge het gelijk de ge zoo schrijft, dan valt 't ok nooit nie tegen nie.

We hebben op de bonnen weer 'ns 'n ei gehad en koek, waar ik nie mee wil zeggen, det 't nouw overal koek en ei is. Belangsaan nog nie! Motte mar weer zien in den Haag. Daar hebben ze aan 't polletheke testbeoo 'nen veurma-ligen NSBer zitten. Ze vonden det die stimpers aan 'n baantje geholpen mosten worren. Niks in tegen. Piet, mar de ge veur polletheke betrouwbaarheid nouw bij de N.S.B. mot zijn, daar brijt minnen klomp bij. Negal mooie lui om over betrouwbaarheid te praten. Neeje, dan hadden zet' beter aan de kommenisten kunnen geven, dan hiette de Waarheid nouw menschiens wel de Leugen en sting d'r nog waarheid in ok! Bovendien rgeeren de kommenisten tegeswoordig de wereld, althans de prebeeren ze en aster dan 'ns 'nen oorlog tegen hulle zou beginnen, wisten ze meeten wie op hulle hand waar en wie nie Tja, Piet, 't ziet d'r nog mar beroerd uit. De heele wereld hangt an mekaren van sabotage en keruptie en 't is bij ons in Nederland al gin haar beter. Smokkelen, knoeien, konkelen, zucht naar macht en bezal. Ze gunnen mekaar 't licht in d'r oogen nie en prebeeren mar steeds over de rug van 'n ander naar boven te krulpen. En asset verkeerd gaat, heet 't altijd 'n ander gedaan.

Op zon manier werken zet' kommenisme, de ze van d'n eenen kant hettig bestrijden, van d'n anderen kant weer in de hand. 't Lijkt wel, of ze't gevaar nie inzien of nie willen zien. En veural die draalers, die nie veur d'r meening uit durvan kommen, altijd achteraf smoesen en kankeren en in d'r hart zoo bang zijn as 'nen wezel. Bang det d'n buurman d'r w'e van zeggen zal. Zooglaik as ge recht in oew schoenen staak, meugde gerust eerlijk veur oew meening uitkommen en 't op 'n fesoenlijke manier zeggen ok. Mee scheiden be-rekte in d'n regel niks, want die scheldt, heet meestal ongelijk. Ge ziet 't wel in Frankrijk. Daar hebben de kommeniste 'n Finke veer moten laten, omdat de Gaulle gerust dorst te zeggen waar 't op sting. En 't is bij de ekstremlisten bij julle al krek eender: zoolaanke ze daar in Djocja op julle scheldden, hebben ze nog steeds ongelijk! En de ekstremlisme is eigent-

lijk ok weer niks anders as kommenisme, anders zouw de Rus en d'n Australier zijn eigen nie zoo druk maken. Ze motten mar flink 't mes in de kankergezweel zetten, anders wordt de rest van de wereld ok nog aangestoken.

De Prinses heet veur de radio gesproken over doktershulp in Indie. 't Is daar ok wel hard nodig Piet. En de Koningin heet 'nen flinken duit in 't zakje gedaan. D's heel w'e sympetieker dan die ophitsenij van Soekarno en zunen aahang, die net doen of ze de verdrukte onsechuld zijn, mar d'r eigen volk meer verdrukken, dan ze ooit zelf verdrukt zijn!

't Treintje van de Lage-Zwaluwe naar den Bosch lopt ok weer. D's 'n uitkomst veur al die schoenpikken in de Langstraat. En nouw ik 't toch over de Langstraat heb: ik kreeg 'nen brief van Wilhe z'n vrouw, waarin ze schreef det-je bevorderd waar. De veind ik nouw 'ns fijn, Piet, want aster eene 't verdiend heet, dan is hij de wel en ge kent 't spreekwoord: de paarden, die d'n haver verdienen, krijgen 'm nie. D's nog steeds waar. Filleseteer 'm mar van me en zeg tegen 'm dek hoop, det-je d'r nog laank plezier van mag hebben.

De rechtbanken hebben 't ok weer druk gehad en d'r zijn rake klappen gevallen. Urst de zaakje bij d'n Bijenkorf, waar ze aart' knoeien waren gewist; de koste d'r zes ton! Nouw zullen ze wel prebeeren die'strop d'r uit te halen deur op alles 'n dubbeltje ekstra te zetten, mar geluif mar gerust, det de prijsheersching ok wel uit zal kijken. Die „helden" van 't drama op de Vloeiweide hebben ze goddank ok te pakken en vier van hulle hebben de doodstraf gekregen. 'nen Mensch mag nie wraaknuchtig zijn, mar eigentlijk isset nog veuls te weinig. Herrinnerde gj oe de geval nog? Die landwachters, die 'n huis van 'nen boschwachter mee zeuventien menschen d'r in in brand staken, omdat d'r nen radio in sting en d'r onderduikers zat-ten? Levend verbranden mosten ze die kereis, dan kossen ze aan d'n lijve 'ns vuulen, w'e z'n ander hebben aangedaan. 'n Stelletje anderen, det d'r bij heurde kreeg 15 tot 20 jaar!

Ze Piet, ik heb 'nen wenterjas veur oe laten maken. De maten haaj ik nog van dieen ouwen jas van jou. Hedde m denze whter nie nodig, dan komt-je allicht de volgende whter van pas, want ge zult wel nie veurgoed in d'n Oost bijten. 't Is 'nen fijne jas, die heik laten maken van dieen lap, die ik toen 'ns geruuld heb veur 'n stuk spek. Ik heb in de zakken zoolaanke motballikes gedaan, dan komt de mot d'r nie in. Oome Daan haaj toch nog 'nen goeien jas en zoo bende gj ok weer geholpen as ge terugkomt.

En nouw raak ik zo zuntjes-aan weer oo boe de mon latin zoolaanke de fransman zouw zeggen en gaaj ik weer afscheid nemen mee de pen mar nie mee 't hart, zoos de hiet. Piet, houde mar taal en zung de ge gezond blift. Heel veul groeten van ons allemaal en omhelst deur oew Tante Kee

Lieve Suze, liefste Poes,

nouw verlang ik toch echt naar huis. Waarom? Omdat ik deze week echte hollandse zuurkool heb gegeten, met worst en spek en gebakken bloedworst. Lekker, poeske. Maar die mevrouw, die hem gekookt had, wist eigelijk niet of je de zuurkool bij de aar-pels moest doen of de aarpels bij de zuurkool. Weet jij dat? En nog wat: er mosten eigelijk appels bij, maar die benmen hier niet. Wel rotte, maar dan over de lijn. Maar datte weeten ze iets op en dat moet jij onthouwen voor later. Dan neem je gewoonweg een an-nanas, die niet helemaal rijp is. Ik heb nauwelijks mijn fatsoen ken-nen houwen en dat bij die hitte, want het was in Semarang en daar is het heet. Ik snap niet, as-dattewe het er zolang hebben uitgehouwen. Op de Bodjong is net een oven. Iedereen wil dan ook naar hier toe. Zondag was het een complete invasie. Ze komen met allerlei smoesjes. As' het niet is om te dansen is het om te korbballen. Heb jij dat gekke spel wel eens gezien. Je moet een hal goo-ien in een mand zonder bojem. Dat gaat netuurlijk niet. Dat is nouw hetzelfde, wat wij hier in Indie nouw al twee jaar aan het doen benmen. En nouw hadden we bijna een bojem in de mand en toen mosten we stoppen. En nouw valt de bal er weer door. Wat een fielesoof ben ik geworden? Dat komt zeker, omdat ik zit aleens in het vormingshuis zit.

Nouw, ze waren dus bij ons an het korbballen en ik was ook in Ambarawa Zondag en daar waren ze aan het dansen. En toen kreeg ik voor jouw het stuk sjokla, wat in deze brief zit, asseze het er niet uitgehaald hebben. Het is een heetje slap, maar het gaat nouw de kouw in en dan wordt het wel weer hard. Ik kreeg het van een soldaat, die zijn naam ik niet meer weet, maar hij wist hem onderde-hand ook niet meer. De artillerie ras er ook. Die dansen niet. Dat kenmen van die ernstige jonges. Die zitten maar te denken over de goele betrekking, die ze strak krijgen asseze gemobeleseerd worden en over het reparatiever-voel. Ze konnen de dansvloer niet zien, zukke grote flessen hier hadden ze voor zich. Ik kreeg ook een fles hier van een sergeant-foeter. Je weet wel die kereis, die je altijd aan je portemone kommen. Die kenmen wel een rondje geven. Dit was een ouwe. Hij was jarig en vast niet voor de eerste keer. Kon mijn vader wel zijn. Maar dan was ik nouw beslist doof, assik iedere dag mijn hele leven zo hard „Jan" had horen roepen. Een meisje vouw mijn aan, het dansen hebben, maar dat ken ik niet, alleen maar tippelen.

Van hier gesproken, we krijgen deze maand een hoop flessen, as-sewe teminste wat krijgen, want de maand is bijna om. Ben ik efte blij, asdat ik nog maar eersteklas-ser ben. Wij betalen maar veertig-centen voor de fles en de onder-

officieren en de officieren ene gulden vijftien. Ze zullen ze wel eften van hun centen afhelpen. Wat ofteze op ons toegeven, verdienen ze op zulke. Dat noem ik commensme van de goete soort. Ik ben er glad voor, zolang assik nog eersteklasser ben. Eer moet ook betaald worden.

Nouw ik het toch over betalen heb. Ze zeeen, asdattewe voortaan onze reparatie in de garnizoens-kleermakerij zelf mosten betalen. Ik ben het gaan vragen, maar nee, hoor, er heeft er weer eens een verkeerd gelezen en omdat het on-gunsig was het maar meteen ver-der verteld. Het is nog allemaal gratis. Er moet dik geld bij.

Ze zeggen, asdattewe deze maand maar honderd en vijftig sigaretten krijgen. En waar ben-nen dan die meljoenen, die ze in Cheribon in beslag hebben geno-men? Je maak mijn toch niet wijs, asdattewe die aan het huitenland verkocht hebben, want dan heb-ben we zo met iedereen ruzie. Het benmen wel vizee, maar geen de-vizee. Gelukkig is de zwarte han-del hier niet verpojen, zodattewe genoeg kenmen kopen, zolang as-sewe geld hebben.

Zeg, Suzeke, wat fijn, asdat jij je zo ongelukkig voelt, asdat ik er niet ben. Of neen, ik bedoel het goed. Het is netuurlijk niet fijn, maar andersom zouw het ook niet goed wezen. Wat is die liefde toch een gek dng, he? Net of er maar twee menschen op de wereld benmen, jij en ik. En assik in de grootste rommel zit en moei ben en hope-loos, hoef ik maar eften aan jouw te denken, die je zo ongelukkig voelt, omdat deze soldaat eerste klasse er niet is, en dan voel ik mijn trotser as een generaal. Trots, omdat ik het liefste en het knapste meisje van de wereld, al-thans van wat ik ervan heb ge-zien, ongelukkig is om mijn. En ik ben helemaal niet knap. Dat heb ik in de spiegel gezien. Sommige jonges hebben krullen, andere benmen lang en slank, andere ken-nen goed voetballen of hard auto-rijen. Ik ben alleen maar verlied, zodat ik haast niet tot het einde van mijn brief ken wachten met de zoenen. Hoe moet dat as jij aan de boot komt? Ik weet zeker, as-dat de jonges allemaal staan te tellen en ik ben liever ongestoord. Dan ken ik er nog eens eentje smokkelen.

Ik heb ook een doos sigaren ge-stuurd gekregen van een kennis uit Holland, maar ze benmen al op. Er stonden er te veel bij toen ik de doos open maakte en ze wor-wen allemaal wel een Karel een. Maar afijn, de doos mog ik toch zelf nog houwen as bertimmering.

Mijn papier is vol, Poeske, en ik ga weer eindigen met de pen, maar niet met het hart, want daar blift het nog de hele tijd zo zach-jes zingen van „liefste Suze, lief-ste Poes.....". Hé, het lijkt wel of ik mijn brief weer opnieuw be-gin en dat ken niet, want ik ben veuls te blij, asdat ik eindelijk toe ben aan de honderdruizend zoenen van hem, die zich noemt.

je Jan.

Soldaat eerste klasse der Infanterie

trouwbaarheid nouw bij de N.S.B. moet zijn, daar drikt munnen klomp bij. Nogal mooie lui om over betrouwbaarheid te praten. Neeje, dan hadden ze't beter aan de kommenisten kunnen geven, dan hiettede Waarheid nouw meschiens wel de Leugen en sting d'r nog waarheid in ok. Bovendien regeeren de Kommenisten tegenwoordig de wereld, althans de prebeeren ze en asler dan 'ns 'nen oorlog tegen hulle zou beginnen, wisten ze meteen wie op hulle hand waar en wie nie Tja, Piet, 't ziet d'r nog mar beroerd uit. De heele wereld hangt an mekaren van sabotage en keruptie en 't is bij ons in Nederland al gin haar beter. Smokkelen, knoeien, konkelen, zuucht naar macht en bezit. Ze gunnen mekaar 't licht in d'r oogen nie en prebeeren mar steeds over de rug van 'n ander naar boven te krutpen. En asset verkeerd gaet, heet 't altijd 'n ander gedaan.

Op zom manier werken ze't kommenisme, de ze van d'n eenen kant heftig bestrijden, van d'n anderen kant weer in de hand. 't Lijkt wel, of ze't gevaar nie inzien of nie willen zien. En veural die draaiers, die nie veur d'r meening uit durvan kommen, altijd achterhart zoo bang zijn as 'nen wezel. Bang det d'n buurman d'r wé van zezgen zal. Zooplank as ge recht in oew schoenen staat, meugde gerust eerlijk veur oew meening uitkommen en 't op 'n fesoelijke manier zezgen ok. Mee schelden be-reikte in d'n regel niks, want die scheidt, heet meestal ongelijk. Ge ziet 't wel in Frankrijk. Daar hebben de kommeniste 'n flinke veer-motten laten, omdat de Gaulle gerust dorst te zezgen waar 't op sting. En 't is bij de ekstremisten bij julle al krek eender: zooplank ze daar in Djocja op julle schelden, hebben ze nog steeds ongelijk! En de ekstremisme is eigent-

weer druk gehad en d'r zijn rake klappen gevallen. Urst de zaakje bij d'n Bijenkorf, waar ze aarit knoeien waren gewist; de kostte d'r zes ton! Nouw zullen ze, wel prebeeren diee strop d'r uit te halen deur op alles 'n dubbelte ekstrust. det de prijsbeheersching ook wel uit zal krijen. Die „helden" van 't drama, op de Vloelweide hebben ze goddank ok te pakken en vier van hulle hebben de doodstraf gekregen. 'nen Mensch mag nie wrakuchtig zijn, mar eigenlijk isset nog veuls te weinig. Herrinerte gij oe de geval nog? Die landwachters, die 'n huis van 'nen boschwachter mee zeventien menschen d'r in in brand staken, omdat d'r nen radio in sting en d'r onderduikers zaten? Levend verbranden moesten ze die kerels, dan kossen ze aan d'n lijve 'ns vuulen, wé z'n ander hebben aangedaan. 'n Stelletje anderen, det d'r bij heurde kreeg 15 tot 20 jaari!

Ze Piet, ik heb 'nen weinterjas veur oe laten maken. De maten haaj ik nog van dieën ouwen jas van jou. Hedde m deuze winter nie noodig; dan komt-ie allicht de volgende winter van pas, want ge zult wel nie veurgoed in d'n Oost blijven. 't Is 'nen fijne jas, die hek laten maken van dieën lap, die ik toen 'ns geruld heb veur 'n stuk spek. Ik heb in de zakken zooplank mothalles gedaan, dan komt de mot d'r nie in. Ome Daan haaj toech nog 'nen goeien jas en zoo bende gij ok weer geholpen as ge terugkomt.

En nouw raak ik zo zuntjesaan weer oo boe de moon latin zoogas de fransman zouw zezgen en gaaj ik weer afscheid nemen mee de pen mar nie mee 't hart, zoos dà hiet. Piet, houdoe mar taaj en zurg de ge gezond bleift. Heel veul groeten van ons allemaal en omhelst deur vew Tante Kee

Dat gaat natuurlijk niet. Dat is nouw hetzelfde, wat wij hier in Indoné doen bennen. En nouw hadden we bijna een bojen in de mand en toen moesten we stoppen. En nouw valt de bal er weer door. Wat een flessoof ben ik geworden? Dat komt zeker, omdat ik nog alleen in het vormingshuis zit.

Nouw, ze waren dus bij ons an het korfballen en ik was ook in Ambarawa Zondag en daar waren ze aan het dansen. En toen kreeg ik voor jouw het stuk sjokla, wat in deze brief zit, asseze het er niet uitgehaald hebben. Het is een beetje slap, maar het gaat nouw te kouw in en dan wordt het wel weer hard. Ik kreeg het van een soldaat, die zijn naam ik niet meer weet, maar hij wist hem onderde hand ook niet meer. De artillerie was er ook. Die dansten niet. Dat vennen van die ernstige jonges. Die zitten maar te denken over de goede betrekkingen, die ze strak krijgen asseze gedemobelseerd worden en over het reparatievertoef. Ze kunnen de dansvloer niet zien, zukke grote flessen hier hadden ze voor zich. Ik kreeg ook een fles hier van een sergeant-foertier. Je weet wel de kerels, die je altijd aan je portemone kommen. Die kennen wel een rondje geven. Dit was een ouwe. Hij was jarig en vast niet voor de eerste keer. Kon mijn vader wel zijn. Maar dan was ik nouw beslist doof, assik iedere dag mijn hele leven zo hard „Jaar" had horen roepen. Een meisje vouw mijn aan het dansen hebben, maar dat ken ik niet, alleen maar tippelen.

Van hier gesproken, we krijgen deze maand een hoop flessen, assewe teminste wat krijgen, want de maand is bijna om. Ben ik effe bij, asdat ik nog maar eersteklasser ben. Wij betalen maar veertigrenten voor de fles en de onder-

goed. Het is natuurlijk niet fijn, maar andersom zou het ook niet goed wezen. Wat is die hede toech een gek ding, he? Net of er maar twee mensen op de wereld bennen, jij en ik. En assik in de grootste rommel zit en moei ben en hoopeloos, hoef ik maar effen aan jouw te danken, die je zo ongelukkig voelt, omdat deze soldaat eerste klasse er niet is, en dan voel ik mijn trots er as een generaal. Trots, omdat ik het liefste en het knapste meisje van de wereld, althans van wat ik ervan heb gezien, ongelukkig is om mijn. En ik ben helemaal niet knap. Dat heb ik in de spiegel gezien. Sommige jonges hebben krullen, andere bennen lang en slank, andere kennen goed voetballen of hard autorijden. Ik ben alleen maar verlijfd, zodat ik haast niet tot het einde van mijn brief ken wachten met de zoeren. Hoe moet dat as jij aan de boot komt? Ik weet zeker, asdat de jonges allemaal staan te tellen en ik ben liever ongestoord. Dan ken ik er nog eens eentje smokkelen.

Ik heb ook een, doos sigaren gestuurd gekregen van een kennis uit Holland, maar ze bennen al op. Er stonden er te veel bij toen ik de doos open maakte en ze woenen allemaal wel een Karel een. Maar affin, de doos mog ik toech zelf nog houwen as herinnering.

Mijn papier is vol, Poeske, en ik ga weer eindigen met de pen, maar niet met het hart, want daar blijft het nog de hele tijd zo zachjes zingen van „Iefste Suzé, liefste Poes..... Hé, het lijkt wel of ik mijn brief weer opnieuw begin en dat ken niet, want ik ben veels te blij, asdat ik eindelijk toebenen aan de honderduizend zoenen van hem, die zich noemt.

je Jan.

Soldaat eerste klasse der Infanterie

EN OOK OREN.

NIWA — CABARET.

Het is de laatste tijd al cabaret wat de klok slaat. De Indië-trekkers, De Vliegende Hollanders en Rob Milton. En elk gezelschap dient dezelfde schotel op: een lieftje, accordeon, sketches en een praatje van de conferencier, zij het dan, dat de schotels of verschillende manieren zijn toebereid. En welke schotel het beste smaakte?

Over smaak valt niet te redetwisten — de een houdt van de moeder, de ander van de dochter, zoals het populair uitgedrukt, heet. De hoofdzakelijk voor ons is: beantwoorden zij aan hun doel: ontspanning en verstrooiing te brengen aan de troep. En — alle kwaliteiten daarbuiten gelaten — dat doen ze. Als je de lach in de zaal hoort opklateren, mensen, die zelden of nooit lachen, hun gezicht tot een grijns ziet vertrekken, liedjes hoort meebrollen en applaus en gejoel de waardering voor het gebodene uitdrukken, dan mogen we aannemen, dat de schotel voldaan heeft.

„Lach 'ns even!” was de titel van het cabaret van Rob Milton. En er is gelachen. Dens flink kunnen lachen is gezond — eens flink uit kunnen lachen is nodig, want er is helaas maar al te weinig om te lachen. Sportende, misprijzende en medelijdende lachjes kennen we maar al te veel, maar de spontane, gezonde lach maakt je opgeruimd en doet al je zorgen vergeten. Lachen, lachen, dat je er buikspijn van krijgt, doet de tranen in je ogen komen, doet deugd. En laten we niet al te kritisch zijn in onze beoordelingen — niet blasé doen. Voor een gezonde lach behoeft niemand zich te schamen.

Laat de NIWA ons gerust wat meer gelegenheid tot lachen geven; wij zijn niet verward en een kinderhand is gauw gevuld.

J.V.A.

Mededelingen Basis Sport-officier.

I. In verband met bezuinigingsmaatregelen zullen in den vervolgenden sportprogramma's meer aan de resp. onderdelen worden toegezonden. Voortaan liggen de programma's ledere Donderdag van 11.00 uur — 13.00 uur ter afdaling op het Kantoor M.L.O. gereed.

Zwemmen
II. Aangezien herhaaldelijk blijkt, dat de entree-regeling buiten de dienst zwenuren te weinig bekend is, wordt deze nogmaals aangegeven.
f 0.50 per persoon per keer per werkdag, f 1.00 per persoon per keer voor Zon- en feestdagen morgenuren, f 0.50 per persoon per keer voor Zon- en feestdagen middaguren 10 ritten-boekjes à f 4.—, geldig op werk-, Zon- en feestdagen.

Maandkaarten à f 7.50, geldig uitsluitend op werkdagen.
Voorts kunnen alle militairen, die met verlof in Semarang vertoeven, op vertoon van hun verlofpass gratis tot het zwembad worden toegelaten.

III. Met ingang van 30 Oct. a.s. en vervolgens ledere Donderdagavond van 19.00—19.20 uur zullen de volgende personen het wekelijkse sportpraatje bij toerbeurt verzorgen:

- Hr. Dimpel (30 Oct.)
- Hr. Hooydonk (6 Nov.)
- Hr. v.d. Lee (13 Nov.)
- Lt. Riem (20 Nov.)
- Hr. Wille (27 Nov.)

IV. Voetbalscheidsrechters, die bereid zijn V.S.O.-wedstrijden in de plaats nummer legering te leiden,

worden verzocht zich met spoed d.t.v. hun Garnizoens-Sportofficier schriftelijk op te geven bij het Basis Kantoor M.L.O. te Semarang.

V Sportprogramma (M.L.O.)

I t/m 7 November.

Voetbal

- I Nov. '47 terrein S.V.S. aanv. 16.30 u.: Go-Ahead II — Staf B. Divisie.
- 1 Nov. terrein Union aanv. 16.30 u.: Union II — Verb. B. Divisie.
- 2 Nov. terrein Union aanv. 16.30 u.: II-12 R.V.A. I — C.H.T.C.S. II.
- 2 Nov. '47 terrein S.V.S. aanv. 16.30 u.: Trpn. B. Divisie — Union III.
- 3 Nov. '47 terrein Union aanv. 16.30 u.: 2e Veldhosp. I — 120e Squadr. I.
- 3 Nov. '47 terrein S.V.S. aanv. 16.30 u.: 4e H.V.P. I — C.G.B.I. II.
- 4 Nov. '47 terrein K. Garang aanv. 16.30 u.: M.W.B.E. I — II-12 R.V.A. II.
- 5 Nov. '47 terrein Union aanv. 16.30 u.: 21e A.A.T. I — L.T.D. 8 v. I.
- 5 Nov. '47 terrein K. Garang aanv. 16.30 u.: 31e Veldhosp. — C.G.B.I. III.
- 6 Nov. '47 terrein K. Garang aanv. 16.30 u.: 120e Squadr. II — 2e Veldhosp. II.
- 7 Nov. '47 terrein K. Garang aanv. 16.30 u.: L.T.D. 85 II — 14e A.A.T. I.
- 7 Nov. '47 terrein S.V.S. aanv. 16.30 u.: Div. Matr. Park — 2e Genie Park.

Hockey
1 Nov. '47 terrein Go-Ahead aanv. 16.30 u.: Basis-Commando — M.G.D.
2 Nov. '47 terrein Go-Ahead aanv. 15.30 u.: Mix. Burgers — Mix Mil. Burgers.

Korfball
3 Nov. '47 terrein achter Kampement M.G.D. Karang Assen aanv. 16.30 u.: Militairen — Burgers.

SPORT

SALATIGA IN DE BLOEMTJES GEZET.

Zondag 26 Oct. jl. had de stad der Tijgers een fris aanzicht van vele, fleurig geklede, haljaarbloempjes, die waren gekomen, om het in deze tijd levendig geworden korbalspel te demonstrenen. Behalve deze korbaldemonstranten kwam tevens een voetbalteam van de Semarangse Sportvereniging „Go Ahead” een bezoek brengen om een wedstrijd te spelen tegen een gecombineerd elftal der Tijgers. „Morgenavond” om 6 uur vertrokken 4 driemans in de richting van Semarang naar de Tijgersclub, alwaar een 80 Go Ahead-leden zouden worden afgehaald. De reis naar deze plaats verliep vlot. Op het tijdstip van aankomst stonden alle gasten reeds te wachten en in 4 groepen namen zij terstond plaats in de wagens. Een half uurtje later vertrok het gezelschap in een vrolijkke stemming. Ter hoogte van Nieuw-Tjandi's heuvel sloeg de motor van één der 3 tonners af en deze raakte hierdoor uit de colonne. Gelukkig wist de chauffeur dit evenwel op te lossen en deed wat hij kon, om de colonne in te halen. En als de nood dan het hoogste is, dan komt altijd onze M.P. een handje helpen, waardoor de achterstand verpoot werd. Maar ook onze M.P. is een in a. en al gauw werd zijn klein hartje verpoot bij het zien van al de aardige bloempjes, die hem zo lief toelachten. De reis werd vervolgd. Na een 20 minuten gereden te hebben (vele gasten hadden nog niet ontbeten, maar een zeer stoffige weg verzorgde dit tekort van de maag) kreeg een andere wagen panne. Zo verliep de reis niet zonder malheur, tjes maar toch zat de stemming, bij aankomst in het kampement, er nog in.

Alleen was het fris uitzienende gezelschap reeds wat verwelt en had het stof zijn sporen achtergelaten. In één van de huiskes om het kampement was gelegenheid om zich te verfrissen, waar alle gasten dan ook een zeer gezellig gebruik van maakten. Ver-

Geboren Kankeraars.

Ergens in Nieuw-Tjandi, klinkt het gebelaat van een gett.

Dit vonden ze zo onaangenaam, en de gett moest maar spoedig verdwijnen.

De gett werd geslacht, en was dus verdwenen. De saté kanking was heerlijk, doch men was nog niet tevreden.

Er blafte 's avonds een waakhond een beetje te hard.

Dit moest maar afgelopen zijn. Het wijtkhoofd werd opgebeld, en verzocht de hond het zwijgen op te leggen.

Na, ook de hond maar slachten, en er saté van maken. Kan ik tenzestste aanbevelen, heb deze soort saté in kringgevangenschap leren waarden.

Pa en Ma, gaan naar de bloescoop, en de kleine bengel, die thuis moet blijven, schreeuwt zijn keeltje rood.

O, schrik, als er nu maar weergeen telefoontoelje komt, want mensch, de bengel ook al slachten, dat gaat niet.

Heb ik nu wel de goede volgorde te pakken?

Is nu de hond geslacht, en zit het kind nu, 's avonds voor de deur van het huis te blaffen, en schreeuwt de gett haar keeltje rood, daar haar ouders naar de bloescoop zijn?

J. S.

Engeland verovert Frankrijk.

Sommigen van ons hebben in het goede vaderland die prachtige kien-rentim nog gezien over de Engelse Koning Hendrik de Vijfde.

In 1415 stak deze met een voor die dagen machtig leger het Kanaal over om Frankrijk te veroveren. Bijna mistukte de tocht, doordat er een ziekte onder zijn troepen uitbrak.

De film vertelt geen bijzonderheden over die ziekte.

Weinu, van het leger van 15.000 man, waarmee Hendrik het Kanaal overstak, waren er, toen de grote slag bij Asincoourt begon, nog slechts 9.000 over. De rest was gestorven aan..... dysenterie.

Hendrik wuste zijn handen niet na W.C.-gebruik; hij had niet eens een fatsoenlijke vliegendichte latrine;

Hendrik wuste zijn handen niet voor de maaltijd.

Hendrik gooidde zijn appelschillen en andere etensresten niet in een afgesloten ton, maar dwars door zijn bivak, zodat het er ronkte van de vliegen.

Hendrik liet al deze goede daden na, omdat hij niet beter wist! Bent U wijzer dan Hendrik?

V.V.V.

John REICHARDT

Vdg. Havenco

Betteke KAAG

en

Betteke KAAG

Vdg. Havenco

hebben de eer U kennis te geven van hun voorgenomen huweljk waarvan de voltrekking zal plaats vinden op Donderdag 6 November a.s. ten stadhuzede des voormiddags te 10 uur.

Semarang, Bodjong 51 24 October 1947
Gergradij 6
Receptie: 11—13 uur. Bodjong 51.
Toekomstig adres Parallelweg 12 Semarang.

doet al je zorgen vergeten. Lachen, dat de trainen in je ogen komen, lachen, dat je er huikpuit van krijgt, doet deugd. En laten we niet al te kritisch zijn in onze beoordeelingen — niet blase doen. Voor een gezonde lach behoeft niemand zich te schamen.

Laat de NIVA ons gerust wat meer gelegenheid tot lachen geven; wij zijn niet verward en een kinderhand is gauw gevuld.

J.V.A.

Mededelingen Basis Sport-officier.

I. In verband met bezuinigingsmaatregelen zullen in den vervolgenden sportprogramma's meer aandacht resp. onderdeelen worden toegevoerd. Voortaan liggen de programma's iedere Donderdag van 11.00 uur — 13.00 uur ter afhandeling op het Kantoor M.L.O. gereed.

Zwemmen

II. Aangezien herhaaldelijk blijkt, dat de entreeregeling, buiten de winter, zwemmen te weinig bekend is, wordt deze nogmaals aangegeven.

f 0,50 per persoon per keer per werkdag, f 1,00 per persoon per keer voor Zon- en feestdagen morgen, f 0,50 per persoon per keer voor Zon- en feestdagen middagen 10 ritten-boekjes à f 4,—, geldig op werk-, Zon- en feestdagen. Maandkaarten à f 7,50, geldig op sluitend op werkdagen.

Voorts kunnen alle militairen, die met verlof in Semarang vertoeven, op verzoek van hun verlofafsgrafs tot het zwembad worden toegelaten.

III. Met ingang van 30 Oct. a.s. en vervolgens iedere Donderdagavond van 19.00—19.20 uur zullen de volgende personen het wettelijke sportpraktijk bij toerbeurt verzorgen:

Hr. Dimpel (30 Oct.)
Hr. Hooydonk. (6 Nov.)
Hr. v.d. Lee (13 Nov.)
Lt. Fiem (20 Nov.)
Hr. Wilde (27 Nov.)

IV. Voetbalscheidsrechters, die bevoegd zijn V.S.O.-wedstrijden in de plaatsnummer legering te leiden,

Mix Mtl.
en aanv. 16.30 u.: Staf B. Divisie —
Burgers.

3 Nov. '47 terrein achter Kampen
M.C.D. Karang Asen aanv.
16.30 u.: Militairen — Burgers.

Korfball

3 Nov. '47 terrein achter Kampen
M.C.D. Karang Asen aanv.
16.30 u.: Militairen — Burgers.

SPORT.

SALATIGA IN DE BLOEMTJES GEZET.

Zondag 26 Oct. jl. had de stad der Tijgers een fris aanzicht van vele fleurig geklede, najarsbloempjes, die waren gekomen, om het in deze tijd leverdig geworden korfbal-spel te demonstren. Behalve deze korfbal-demonstranten kwam tevens een voetbalelftal van de Semarangse Sportvereniging „Go Ahead" een bezoek brengen om een wedstrijd te spelen tegen een gecombineerd elftal der Tijgers. 'sMorgenvroeg om 6 uur vertrokken 4 drietonners in de richting van Semarang naar de Tijgeden zouden worden afgehaald. De reis naar deze plaats verliep vlot. Op het tijdstip van aankomst stonden alle gasten reeds te wachten en in 4 groepen namen zij terstond plaats in de wagens. Een half uur later vertrok het gezelschap in een vrolijkke stemming. Ter hoogte van Nieuw-Tjandis heuvel sloeg de motor van één der 3 tonners af en deze raakte hierdoor uit de colonne. Gelukkig wist de chauffeur dit euvel op te lossen en deed wat hij kon, om de colonne in te halen. En als de nood dan het hoogste is, dan komt altijd onze M.F.P. een handje helpen, waar door de achterstand vergroot werd. Maar ook onze M.F.P. is een man en al gauw werd zijn klein hartje vergroot bij het zien van al de aardige bloempjes, die hem zo lief toelachten. De reis werd vervolgd. Na een 20 minuten gereden te hebben (vele gasten hadden nog niet ontbeten, maar een zeer stoffige weg verzorgde dit tekort van de maag) kreeg een andere wagen panne. Zo verliep de reis niet zonder malheur. Tjies maar toch zat de stemming, bij aankomst in het kampement, er nog in.

Alleen was het fris uitziende gezelschap reeds wat verwelkt en had het stof zijn sporen achtergelaten. In één van de huisjes van het kampement was gelegenheid om zich te verfrissen, waar alle gasten dan ook een zeer gretig gebruik van maakten. Ver-

dan heel aardig gespeeld, en eens begon het er zelfs op te lijken, dat het nog een spannende wedstrijd zou worden. Want vóór de rust wisten de Tijgers 2 doelpunten te scoren, maar na de rust bleek Vrouwe Fortuna uit het hart der Tijgers te zijn gesloten. Ongeveer 15 minuten vóór het einde wist Go Ahead een aardig doelpunt te maken en tenslotte eindigde dan deze wedstrijd in een kleine 2—1 zege voor onze Tijgers. Na deze wel sportief gespeelde wedstrijd, verlieten de spelers wep naar het kampement om zich te verfrissen, terwijl de andere gasten naar het „Rode Kruis" gebouwen vertrokken. Ongeveer kwart voor vijf vertrok het gezelschap compleet vanaf de Toentangsche-weg huiswaarts. De terugreis verliep vlot, zonder enig oponthoud en de stemming zat er bij onze gasten in, hetgeen tot uiting kwam door de vele liedjes, die door zachte vrouwen en zwaardere mannen stemmen gezongen werden. Enkele zeer bekende deuntjes waren in hun repertoire geliefd, want meer dan drie malen werd o.a. „Wij gaan nog niet naar huis" gezongen. Intm. wij Tijgers voorlopig ook nog niet! Zonder enige oponthoud over een weg die nu in een modderpoel veranderd was door de regenbu, kwam het gezelschap ongeveer 6.15 uur namiddag bij de Tijgersclub te Semarang aan. En door de regen, die toen plotseling in stromen neerviel, werd deze in het algemeen geslaagde en prettige dag, zowel voor gasten als Tijgers, met een veelvuldige zegen van boven, besloten.

V.V.V.

ouders naar de bioscoop zijn?

J. B.

Engeland verovert Frankrijk.

Sommigen van ons hebben in het goede vaderland die prachtige kleinrefilm nog gezien over de Engelse Koning Hendrik de Vijfde.

In 1415 stak deze met een voor die dagen machtig leger het Kanaal over om Frankrijk te veroveren. Bijna mislukte de tocht, doordat er een ziekte onder zijn troepen uitbrak. De film vertelt geen bijzonderheden over die ziekte.

Wetnu, van het leger van 15.000 man, waarmee Hendrik het Kanaal overstak, waren er, toen de grote slag bij Ashcourt begon, nog slechts 9.000 over. De rest was gestorven aan..... dysenterie.

Hendrik wiste zijn handen niet na W.C.-gebruik; hij had niet eens een fatsoenlijke vliegendichte latrine; Hendrik waste zijn handen niet voor de maaltijd.

Hendrik gooidde zijn appelschillen en andere etensresten niet in een afgesloten ton, maar dwars door zijn bivak, zodat het er ronkde van de vliegen;

Hendrik liet al deze goede daden na, omdat hij niet beter wist!

Bent U wijzer dan Hendrik?

John REICHARDT
Vdg. Havenco
en
Betteke KAAG

hebben de eer U kennis te geven van hun voorgenomen huwelijk waarvan de voltrekking zal plaats vinden op Donderdag 6 November a.s. ten stadhuis des voormiddags te 10 uur.

Semarang, Bodjong 51 24 October 1947

Gezgdjñ 6

Receptie: 11—13 uur. Bodjong 51.

Toekomstig adres Parallelweg 12 Semarang.

MASMAN & STROINK SMG.